

கலாநிலயம்

A Literary Weekly

வியாழன்தோறும் வெளிவரும்.

உள் காடு—வருஷ சந்தா ரூ. 7 0 0
6 மாதம் ரூ. 3 12 0
புற காடு—வருஷ சந்தா ரூ. 9 0 0

காரியாலயம்:—
வேலூர் தெரு,
புரசைபக்கம், சேன்னை.

Vol 6.]

1933 வுஸ் ஜூலை மீ 27வ

[No. 29

பொருளடக்கம்.

1. தலைப்பகம் (Leader)	549	6. அமீல் (Hanri Frederie Amiel)	
2. கம்பராமாயணம் (சடாயு வயிர்நீத்த படலம்) T. N. சேஷாசலம் B.A.B.L.	551	T. R. இராஜகோபால்	560
3. காற்றழை (அங்கம் 2. களம் 2.) Shakespeare's Tempest	554	7. கலித்தொகை (பாலைக்கவி, 18) T. A. கணசபாபதி முதலியார்	562
4. நம்மாழ்வார் வைபவம் (5-ம் பத்த, 5-ம் தசகம்) K. இராஜகோபாலாச்சாரியார் B.A.B.L.	557	8. பொதிகை நிகண்டு (பீ-3-4) S. வையாபுரிப் பிள்ளை B.A.B.L.	568
5. தமிழ்ப் பாடம் அஷ்ட பிரபந்தம்—திருவேங்கடமலை	589	9. வந்தமானம்	548

கலாநிலயம்

* வீண் வீண் எல்லாம் வீண்.

“பெரியோ ரெல்லாம் பெரியந் மல்லர்” என்றுமாம். முதலொழியின் பொருள் யாவதாயினும் ஆகு க. மற்று, வென்றோ ரெல்லாம் வென்றவரு மல்லர், என்னும் கருத்தை உன்னியுணர்ந்தால் மாணுட முயற்சிகளில் மையல்கொண்டு உழுவும் மனமானது ஒரு சிறிது தெளிவுபெறலாம். தீதாற்றவர்களை வென்ற வர்களாகவல்ல திறத்தினை ஊடலிற் காட்டினார் நாயனார். இதுணர்மையைத் தம் அனுபவத்தோடு ஒப்பு நோக்கித் துணிக் கொள்ளக்கூடிய செவ்வியாருக்கு வாய்க்குமோ இக்காலம் யாமறியோம். எனினும் ஊடலில் மட்டுமே யல்லாமல் வாழ்க்கையின் இன்னும் பல துறைகளிலும் தோற்றப்போல் தோன்றுகின்ற வர்களே வெற்றிபுடைய வீரர்களாய் முடிக்கின்றதை முயன்ற முயன்று உணர்தல் நலம். இதனை உணர்ந்தால் வெற்றியைப் போன்றதோர் தோல்வி வேறெதுவும் இல்லை எனத் தருந்த நிலைமைகள் பலவற்றின் அருமையை அறிந்துகொள்வதும் அரியதாகாது.

வெற்றியை விரும்புவதினும் மனிதர் தோல்வியை அஞ்சுவதே அதிகம். இக்கால வாழ்க்கைமுறையே, உணராமலேனும், ஓராமல் நடத்துகின்ற ஒருபெரும் போராட்டமாக அமைக்கப்பெற்றவருகின்ற தன்மையை அறிவுடைமையார் அனைவரும் கண்டுஅறிவார். இந்தப் போரில் பித்தி விழாமல் தப்புவதையே முன்னுக்கு வருதல் எனச் பக்தத் வழக்கமாகி இருக்கின்றது. எசுமானனுக்கும் வேலைக்காரனுக்கும், மதுரைக் கணக்காயனும் மகனார் நக்கீரர் உறவுற எடுத்துக் கூட்டிய வண்ணம், “உன்பன நாயி உடுப்பன இரண்டே, பிறவும் எல்லாம் ஓரோக்கும்மே” யாதலின்,

இல் வெசமானன், அவ் வேலைக்காரனினும் அதிகமாகப் பெற்றிருக்கும் செல்வம் செல்வாக்கு அனை யவை அனைத்தும் அவ்வேலைக்காரனினுள் தான் முந்தியிருக்கின்றான் என்பதைச் சொல்லாமல் சொல்லித் தருகின்ற குறிகளையே பாடி முடிக்கின்றான். ஒரு ஆன்மாவிற்கும் அந்நாயகனுடைய கடவுளிற்கும் இடையே ஏற்பட்டிருக்கின்ற ஒப்பற்றத்தை நடத்திவைப்பதற்கு நாயி அரிசியும் நான்கு முழம் துணியும் தயிர், புறத்தான பிறவெல்லாம் மிகை. எனின், முன்னுக்கு வருதல் என்னும் முழக்கத்தினுள் அடக்கிய கருத்து, மிகையாய் பலவற்றை மேன்மேல் பாடுபட்டுச் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டுமென்றுள்ள சிந்தனையால் உழல்வதே என்று உணர்வதல்லவால் வேறு இனி வழியில்லை. ஏதன்வநகரில் நிறுவிய வெரு பெரும் பெருட்காட்சிச்சாலைபுட் சென்று அங்குள்ள வற்றைக் கண்டு திரும்புக்குங்கால் “எனக்கு வேண்டாதன எத்துணை எத்துணை இவ்வலகில் உள்” என்று தன்வருகிருந்தோர்க்கு விளம்பிய வாகிதிலின் மொழிதனை இச்செவ்வியில் சற்றே நினைத்துக்கொள்ள வேண்டும். முன்னேற்றமென்று சொல்லிற்று இச்சிந்தனை நல்லதோர் கட்டளைக்கல் வாக்கும்.

எனின். வென்றுவென்று முன்னேறுவதெல்லாம், வாழ்க்கைப்போரில் மற்றவர்களைப் புறக்கணம் தானே பித்தினும் இவன் என்று பிறர் தன்னை உள்ளாவண்ணம் காத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்னும் அச்சத்தால் விளைவதேயன்றி, உண்மையில் முன்னேறிப் பெறவேண்டிய பெருந், கிண்கணின் இன்றியமையாகையா வன்று. பற்பல தொழில்களிலும் உத்தியோகங்களிலும் சரிபட்டிருப்பவர் அனை

வரும், நாடுபெருக்குமுன் தான் ஓர் ஆளாகத் தோன்றவேண்டும் — இல்லையெல் தன்னை ஒன்றற்றும் உதவாதவன் என்று உலகத்தோர் உரைத்து விடுவார்களே என்ற துணுக்கத்தால் நானமற்ற நெற்றியின் நியாயமற்ற முறைகளை மாந்தரிட பெரும் பாண்மையோர் கையாந்த தலைப்படுகின்றனர். மற்றவர் தம்மை மதிப்பதகிடக்க, தம்மிடத்தில் தமக்கே தக்க மதிப்படையவர் வேடுறென்றும் வென்றதுபொ மிழைய வேண்டா. தன்னுடைய மதிப்பிற்கு ஆதார மாயிருப்பன, “நன்மனம் நிலைக்கப்பெற்றேன்,” திருவருள் வாய்க்கப்பெற்றேன்,” என்பன அணைய சீரிய நினைவுகளே யல்லா வேறில்லை; மற்றவைகளெல்லாம் கண்ணாடிபுள் தன் நிழலை நிமிர்ந்தி நிறுத்தவும், ஏனை யோர் பெருமிதம் பெருமையும், அயலார் நெஞ்சில் பொறுமைத்தீயை மூட்டவுந்தான் பயன்பட்டுதவும். தன் மதிப்பை இழந்தபின் பிறர் மதிப்பிற்காகப் பேய்க்கோலம் கொள்ளவுத் துணிவான். தன்ருக்குத் தானே நூற்றுநிற்கும் பரிபலத்தை மறைக்க முயல்கின்ற ரூழ்ச்சியே, மற்றவரை வென்று முன்னேற வேண்டும் என்னும் முயற்சிமுழக்கங்களுக்குக் காரணமாகின்றது. எனின் இவ் வெளிவெற்றியானது உள்ளத்தேநிகழ்ந்த ஒரு தோல்வியின் புறத்தது குறியாகியதோற்றமே யன்றி வேறன்று. வென்றே ரொல்லாம் வென்றவரு மல்லர்; இவ் வெற்றியினளவால் பெரி யோரொல்லாம் பெரியரு மல்லர். இன்னவாறு வெற்றி கொண்டு கோழைகளுக்குக் கெடீதீர, தோல்வியேபோல் வெற்றிக்கொள்ளும் வீரர்களின் மேன்மையை உணர் தல் நலம். ஊடலில் தோற்பவர் வெளிப்படுத்தும் இரகசியம் சிறியதன்று.

உலக விவகார ஊடாட்டங்களில் இவன் வென்றிலன் பிந்தினன் என்று கைகாட்டி இகழப்படுவதற் குரியவாய்நிப்பவர் அனை வரும்இனி, தமக்குத்தாமே தோற்காத வீரரென்று மகிழ்ந்துவிடலாகாது. பால் எனப்படுவதெல்லாம் வென்றோயிருக்கும் என்ற வளவின, வென்றோயிருக்கும் வெல்லாம் பாலென்று மதிக்கப்பயுந்தால் அது வோர் தர்க்கப் பிழையாம். வென்றத்தெல்லாம் பாலன்று. ஆதலின், பொதுணை மதிப்பின்படி, தம்முடைய முயற்சியால் முன்னேறிய வரனைவரும் தமக்குரிய பெருமையைத் தம்முன்னே கண்டமையமாட்டாமல் தோல்வியுற்றவர்கள் தாம், என்ற வகையில் இவ்வாசகத்தை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டுமெயன்றி, உலகநிலையில் பிந்தியவரனைவரும் தம்மால் மனம் நிறைந்த மதிப்பினைய உத்தமர்கள் என்று நாம் உரைக்கின்றோமென வெண்ணவேண்டா. இவர்களிப் பலர், உள்ளே தம் மனத்திற்குத் தோற்ற தமன்றிப் புறத்தே வெல்லுந்முன்னடிய நெஞ்சுத் திட்டும், இடுக்கண் அழியாமல், ஊக்கம் உடையுடைய, மதித்தட்பம், ரூழ்ச்சித்திறம் முதலியவைகளும் இல்லாத புல்லர்கள் ஆதலும் கூடும். ஆகையின் அவலமெல்லாம் இவர்பால் உளது, அழுக்காற்றிற்கும் அளவிலலை, ஆபினும், சீழ்மையினும் கவி வருந்தாமல் வாங்க இயலாத என்பதை உண்மலே, உன்னியும் உடல் வணங்காமலே, மற்றவரைத் தம்மேல் மிதித்துச் செல்லும்படி, விடுகிட்டு இழுதையச் சரித்திரிய பெரும்பாலும் உருப்படாதவர் தெரியக்காட்டுகின்றனர். ஆதலால், இழுதையர்களை விழுமியோர் என்றெண்ணாமல் அப்பிழையினின்று காத்துக்கொண்டு இக்கட்டுணையைக் கருததல் வேண்டும்.

இன்னவர் கிடக்க, தோற்றப்போல் தோன்று மலர்களில் மற்றொரு இனத்தை மனத்துட் கொள்வோம். “அவர்தாம் சாதுக்கன்” என்ற சொல்லால் குறிக்கப்படுபவர், இவர், புறத்திலே போர்கள் புரிந்து முன்னேறிவெண்டும் என்னும் கருத்திலல்லாதவர். பலர் காணப் பெறுகின்ற வெற்றியால் தம் பெருமையைப் பாப்பவேண்டும் என்னும் நினைவு இவர்களுக்கு எழு கின்றதில்லை. அவர் அறிந்தோ அறியாமலோ, அவர் மனம் யாதும் கிரபாமல் எல்லாம் நிரம்பியிருக்கின்ற தாதலின், நிரபலமும் மனத்தால் தூண்டல் படுகின்ற தூண்டல்களுக்குத் தோற்காமல் உழைக்க வேண்டாதவர்களாய்முகின்றனர். சான்றோர் சிறப்பு அவர் இருத்தலே. புறத்தின் பொருள்களில் இவர்களைப் பிறர் வென்று வென்று பிந்தினர் முன்னேற முயல்கின்றபோது, அத்தனைத் தடுக்கவல்லவா யிருந்தும் அது செய்யாமல், தாம் பின்னிட்டு அப்பிறர்தாம் முன்னேற வழியில் பெற்றியாய இவர், வெளிப்பார்வைக்கு முற்றிலும் தோற்றவர் போன்ற தோன்றலாம். எனினும் தகைமை சான்ற இவர்களே இறுதியில் வென்றவர்களாகின்றார். “சாதுக்களே ஆசிரிவ திக்கப்பெற்றவர், ஏனெனில், இவ்வுலகினது உரிமையைப் பெறுவார் இவ்” என்று இடுகையகிழ்து விளம்பியதன் வாய்மையைக் கண்ணிரோன் பசுக்களுக்குப் பின்சென்று காட்டினார். ஊடலில் தோற்றவர் தலைமியின் தலையினையப் பெறுகின்றாரென்றால், உலகில் தோற்றவர், கடவுளின் திருவருளைப் பெறுகின்றார். வெற்றிதான் இத்தன்மேல் ஒன்று உளதோ. போர்க்களம் புகாமலும், பிறர்க்கோர் ஊறு செய்யாமலும், அவாவி உழலாமலும், இழப்பதற்கியலாமலும், வாய்க்கின்றிறுவார் வெற்றிஇதனைவேண்டாதார் வேறு வேறுவேண்டி என்செய்தார்.

மற்றொன்றும் இங்குப் பகரலாம். முன்னேற்றமென்ற மொழியின் மரபிற்கே உரிய வகையிலும் வெற்றி வாய்ப்பதனினும் தோல்வியைவிட சிற்சிலபோது உண்மையானநன்மை இருக்கலாம்என நினைக்க இடமுண்டாது. மற்றவெல்லாம் ஒருபடித்தாக, வெற்றியின் தோற்றத்தால் விளையும் இதுமரபேனும் இல்லாதவர்களாவார். அதுவுமன்றி இத்தோல்வியைத்தொடர்ந்துவரும்வறுமை முதலிய இடுக்கண்களால் ஒருகால் இவர்மனம் உண்மையின் நிலையை உரை நேரிலும் நேரலாம். முன்னேறி நிப்பவர்க்கு இந்தச் செல்வி வாய்த்தலுமே. ஆதலாற்றான் முன்னேறிய ஒட்டகங்கள் ஊசியின் காதைக்கடந்து நற்பதற்கு சேராமாட்டாமல் தீர்கின்றன. இதுவேறு விடயம்.

மனிதன் தனித்தனி முயலும் முன்னேற்றத்திற்குரிய தன்மைகளாக உரைத்த இவை ஒரு காட்டினும் பொதுமுன்னேற்றத்திற்கும் ஒக்கும். அங்கும் அப்படித்தான். உள்ளார்ந்த வாழ்க்கையில் தோற்றவர் அனைவரும் ஒன்றுகூடி வெளிப்பாந்து விணைவைகளை வென்றுகொள்ள வேண்டுகின்ற தாழ்மையின் தன்மை இது. இக்கால மதிப்பின்படி ஒரு காட்டினும் உயர்வும் சிறப்பும் அது பறக்கவிடும் ஆகாயக்கப்பல்களின் உயரமும் வேகமும் கொண்டு அளக்கப்படுகின்றன. இவைகளைக் கருத்தொடிய அண்ணாது பார்த்துப் பார்த்து மெண்டோர் அடைந்திருக்கும் முன்னேற்றத்தை எடுத்துக்கூறி நாமும் அத்திறமை எய்தவேண்டும்என்ற ஊக்கத்தை அறித்து ஊட்டவுலகின்றவர் இன்று இத்திய முன்னேற்றத்தில் நாட்ட

முடைய தலைவர்கள் எத்தனையோ பலர் வந்தமான் பத்திரிகைகளை மென்றுமென்று உயிருக்குச் சொற்கள் இவையே யன்றி, பாவம், கற்பபுத்தூக் கல்வியெய் ரென்று நிருக்கின்றது என்பதுகூட அறிவாத இவர்க ளிற் பலர்வேறு யாது பேச இயலும். உட்கார்நீதிருப் பவர்களைவிட நிற்பவர்கள் முன்னேற்ற மடைந்திருப் பவர்களைக் கருதித் தங்கள் குடும்பியப் பிடித்துத் தக் கையேது தாக்கி நிறுத்திக்கொள்ள நினைக்கின்ற ரீரம் யோர் இவர். இங்கு, ஆகாய விமானங்களை அண்ணா ர்துபார்த்து நாம் செட்டுயிர்ப்பு வீங்குங்கால் அங்கு ஜான் கால்ஸ்வொர்த்தி (John Galsworthy) என் னும் ஓர் ஆங்கிலப் புலவரே யாது கூறுகின்றார்— (மொழிபெயர்ப்பு மாதிரிச் சண்டித் தருகின்றோம்.)

“ஆகாயக் கப்பலின் ஆச்சரியம் அதிகமாயினும், பொருளைவிட்டு அதன் சிழிலைத் தொடர்கின்றமாதா து மதியின் பேதைமை பின்னால் ஆச்சரியமாயிருக்கின்ற தது... நூரம் என்பதை எல்லாந் தொலைத்து வர்த்த கத்தை நாம் எத்தனைதான் வளர் த்தாலும், அதனால் நாம், உடல் நலத்தை யேனும் உண்மை இன்பத்தை யேனும், மனித தர்மங்களையேனும் எவ்வாறு பெருக் கினவர்கள் ஆவோம்... மோட்டார் காரர்களும் மற்ற எந்திர சாதனங்களும் ஆன்ம அமைதிக்கு உதவுவ

தெங்குவாம். உணவு உடை உறக்கம், நல்லோர் உறவு, கலைநலத்தால் கனிந்தோர் உணர்வு, ஆகிய இவைகள் தனிர் பிறவெல்லாம், ‘வீண வீண எல்லாம் வீண.’ நண்மைக்கோ இலம், பெரிதில்லாததும், அளவற்ற தீமைகளுக்கே ஜனரீக்க வல்லதும், ஆகிய இவ்வா காயக்கப்பல்களை, வர்த்தகத்திற்கேனும் வழிகடப்ப தற்கேனும் போரிந்தகேனும் ஒருவரும் உபயோகிக்க வாகாது என்று எல்லா நாட்டினரும் ஒன்று கூடி முடிவுசெய்வார்களாயின், என் மனம் மிகம்கிடும். இருக்கின்ற ஆகாயப் கப்பல்களை ஒன்றொன்றுத் தேடித்தேடி உடைத்தெறித்து வேண்டும். அந்தக்கா லம் என்றைக்குக் கைகடுமோ என்று ஏங்கும் என் னெஞ்சம்”

முன்னேற்றம் பெரிதாடைய மயக்கத்தை இத்த கைய வித்தகமாயிதான் ஓரளவு தெளிவிக்கலாம். பூனைக்குட்டி தன் வாகை முகத்தினிடம் கொணர்ந்து வைத்துக்கொள்ளவேண்டும் என முயல்வதுபோல் சமுற்று சமுற்று வருகின்ற சூழ்ச்சியை ஒக்குமாம் இம் முன்னேற்றமனைத்தும்.

உணவும் உடையும் நிலைமையும் நல்லாந் தரும். உறக்கமென்பது அறங்கடவா வாழ்க்கையர்க்கு இய ந்கை அன்றை நாடோறும் நல்குகின்ற பரிசில். நல் லோர் உறவும் கலைநலங்களிற் உணர்வும கையறு தற் குதவுவது கலாநிலயம்.

க ம் ப ர ர மாயணம்

ஆரணிய காண்டம்—8. சபாய வுயிர்த்துப் படலம்.

[536-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

முன்மொழி மாறத் தென்மொழி தேர்ந்தனள்.

முனிவர னுருவோடு இராவுணை வந்த சூழ்ச்சிதான் யாவதே யாயினும், சீதைமையக் கண்ணுற்றவுடன் மூண்டெழு மோகத்தினையு அலாது வடிவழகைப் பவபடப்பகர்ந்து தன்உள்ளம் முழுவதும் அவன்பால் துறந்துகாட்டிம் புண்மையால் தன்னைத் துறழியேறியே அவன் கருதவேண்டுமென்று சாப்பிட்டுப் பான் போல்பேசிய துகேட்டிம்துணுக்கமெய்தாமல், அவனுக்கு உபசரணை கள் செய்து, “ இவரோ நமது அறிதி, மேலும் பிரா மணர், கேட்டதைச் சொல்லாவிடில் நம்மைச் சபிப் பார்” என்று தன் சரித்திரத்தை நிகழ்த்தத் தொடங்கி ய அச்சிதை கருங்குச்சொல்லும் நயத்தினைச் சிறிதே னும் அறியாதவளாகவே வான்மீக முனிவரால்-அமை க்கப்பெற்றிருக்கின்றார். கிரியை நிகழ்த்தியதோடு நின்றபெற்ற சா.லுமே; தான் அவனினான் வி வருட காலம் அயோத்தி மாளிகையில் பலவித போகங்களை அனுபவித்து இச்சைகளெல்லாம் நிறைவேற்றப்பெற்ற பான்மையை உலகமேயோ இவன் உரைக்குங்கால், இராவுணைந் இருபது செங்கிளில் அது கணர் தழிந்து உறுத்தாமல் ஒழிந்தால் ஒழியலாமேயன்றி, எனையோர் கேட்கசேரின் அதன் உறைப்பிற் காற்றும் மல் அவர் இருசெங்கிளும் கிற்கும். தன்னுடைய வய தெல்லாம் தெளிச்சொல்லியாகின்றது. கைசேகரின் கொடுமைமைய வைதேகி அக் கபடச் சரியாகிக்குக் கூற மற்ருளினர். கைசேகரின் தாம் நான அபகரிக்கப்பட்ட உவர்களை வதைசூய மிளம்பி அவன்பால் பரிவுகி ய வேண்டிவான்போல் நயந்து நிற்கின்றார். இத்தையுரு சொன்னவன், சற்றுமுன் இராமனை ஓர் மாய மாளின் முன் போக்கியதும், போனவன்பின் இலக்குவனைப் பிடிபிடி பல பேசு நாசினிற் சுட்டு அகற்றியதும் கூறி

யிருப்பாளாயின், வேறொன்றும் இவன்பால் நயத்தற் கிலதேனும் வாய்மைநெறியாயினும் கற்றவன் என்ற பரிசுபெற்றவளாகலாம். இந்தச் செய்தியையெல்லாம் பகராமல் அடியேயோ அமிழ்த்திவிட்டதும் நி, தனது கணவர் வழக்கப்படி வேட்டெழுப் போயிருப்பவா போல் பாவித்து, கந்தரூப பலங்களையும் மாள் பன்றி முதலிய இறைச்சியையும் கொண்டுஇனை திரும் பிழிவார் என்று சொப்புவது, தன் வாய்மைத் திறத் திருச்சுச்சுற்றும் ஒவ்வாதென்பதைச் சீதைமறத்தல் நேரிதன்று. இந்தப் பிதற்றல் பொய்களைக் கேட்டபின் னும் இராவுணை இவனை வெறுத்தகாலம் கொண்டு செல்ல அவாவினான் என்றால், அது அவன்மதியின் சிறுமைமேயோ, மோகத்தின் வேகமேயோ, அவன் செய்த பாவத்தின் வலிமையோ, அமர் பெற்றான வாய்க் களின் ஆற்றலேயோ அறிகிலெம். இராவுணைக்குத் தன் வானற்றமைமீய்ப்பத் துவக்குமுன் சீதை, “வேட்டைக் க்குப் போயிருந் இராமர் வல்குமரைடன் திரும்பி வருவதை ஒவ்வொரு நிமிஷமும் காறிபார்த்துத் தனது கண்களுக்கு எட்டியமட்டிற் காட்டை நரகுப் பக்கக்களியும் சொக்கினார்” என்று வடநூல் கூறும். தன் செட்டுரை முடியமுன் அவர் திரும்பி விட்டால் என் செய்வதென்று அஞ்சினான் போலும். ஆயினும், கணவனுக்கு இடுக்கண் நேர்ந்ததெனக் கலங்கியுளபேதறறால் இவ்வளவை வாய்க்கட்டி டும் றியே, ஒன்றல பல வீணுகைகள் நிகழ்த்தி நிற்கின்ற னென்று அவ்வாக்கன் மகித்து, பயனும் நயனும் இல்லா இச்சொற்களைப் பொறுத்து அவனை பின் னும் மித்து வேண்டினான் என்பதல்லால் நாடகவமை தி வேறிக்குக் காண்டலரிது. எனினும் இதற்கும் ஓர் இடையூறும். இத்தனைத் தெளிவுடைய சிந்தனை பின் இவனுயின், முன்னும் அத்தனை மையல்முன்பு

பேசியிரான், பின்னும் தன் புனைவேடத்திற்கெல்லாம் அறவே முற்றது “சேதாய், நான் இராவணன், அரசுக்கர் மன்னவன்” என இவனும் தன் பங்கிற்கு அம் மூட மொழிகளைத் துவக்கியிருக்கமாட்டானே.

கம்பர் கண்டகனம் இது: இனி இதனையே உருக்கித் தன் புலமையென்னும் அச்சிற் பாய்ச்சி உருச் செய்து காட்டுகின்ற காட்சியைக் காணலாம்—

இருந்தவன் யாவதில் விரும்பக்கணையாகும்
இருந்தவன் யாவனீர் யாரை பென்றமும்
விரும்பின ரீவ்வழி விரகி லாரெனப்
பெருந்தடம் கண்ணவை பேசன் மேயினான்

[ஆதனத்தில் அமர்ந்தவன் ஆசிய இராவணன், “இந்த இருபடம் யாது, இங்கு வளிக்கின்ற பெரிய தவமுடைய முனிவன் யாவன். ‘நீர் யார்?’ என்று வினவுதலும், பெரிய விசுவமரண கண்களையுடைய சேதை, இவ்விடத்தில் குப் புதிதாவத்தான், கடம் இல்லாதவர், என்று மதித்த விடைகூறத் தொடங்கினான்]

‘பேசல் மேயினான்’ என்பதால் இங்கும் அவன் நெடிதுரைக்க நினைத்தவன்போல் தோன்றுகின்றதேனும், கேட்டஅளவிற்குமேல் உரைப்பதனினும் குறை வவுரைப்பதே நலமெனக்கொண்ட இந்நகங்கை,

தயாதன் றொல்குலத் தலைவன் நம்பியோ
யெர்சுலத் தன்னைசொ லுச்சி யேந்தினான்
‘அயர்வீல திவ்வழி யுறையு மன்னவன்
பெயரினைத் தெரிசுகிற்’ பெருமை யீரென்றான்

[பெருமையுடையவரே, தயாதனுடைய பழைய குலத்துக்குத் தலைவனானவன், உயர்ந்த குலத்தில் பிறந்த தன் தாயின் சொற்களைச் சிரமேற்கொண்டு தன் தம்பியுடன் தயர்ச்சி இன்றி இவ்விடத்தில் வளிக்கின்றான். அவனுடைய பெயரை நீர் அறிந்திருப்பீர்—என்றான்]

இங்குரை இருந்தவன் யாவன் என்ற கேள்விக்குப் போதிய விடையாயிற்று; எனினும் ‘நீர் யாரை’ என்றதற் கிவன் வெளிப்பட விடை பகர்ந்திலன். கற்புடைய மங்கைகார் தம் கொழுநீர் பெயரினைப் பேசலாகா மாபிழைல், ‘அன்னவன் பெயரினைத் தெரிசுகிற்’ என்றாரைத்த் குறிப்பைக்கொண்டு தன்னை அத்தயாதன் தொல்சுலத் தலைவனது தருமபத்தினி என்பதை இப்பெருமையான் உணர்ந்துகொள்வான் என உன்னினான், ‘உயர்சுலத்தன்னை’ என்று கைகேசியைப் பாராட்டுமிது, முன் தான் வடமொழியில் ‘வளவன்’ வென் சமுழிய இழுக்குடைய சொற்களை மாற்றிக்கொள்ளவேண்டுமென்னும் முன்னிலும் நிகழ்வதுபோல் தோன்றுகின்றது. கோசல சக்கிரவர்த்தியின் புதல்வன் நாரிபுறந்து வனமே மேலவநீர்ந்த வரலாறு அழியாதார் உளராகார் என்று எண்ணிய இவன் இதன் மேல் உரைப்பெயர்ந்தவரால் மிகுத என நிறுத்திவிட்டனளாயினும் பின்னாமவன் மென்மொழிகளுக் க்வாயிய செவிகள் நெறிக்க அம் மயனுடை யார்க்கன்,

கேட்டனென் கண்டிலென் கெழுவு கங்கைநீர்
காட்டிடை யொருமுறை நண்ணி மென்மலர்
வாட்டுடை கண்ணினீர் யாவன் மாமகள்
காட்டிடை யரும்பகல் கழிக்கின் றீரென்றான்

[அச்செய்தியைக் கேட்டிருக்கின்றேன், எனினும் காள் அவர்களைக் கண்டதில்லை. கிறைந்த கண்கையாற்றின் நீர் பாயும் காட்டிற்கு காள் தூர் முறை பேயிருக்கின்றேன். மற்று, காட்டினிடத்தில் கழித்தநீராய் காலம் கழித்து வருகின்றவரும், குவளைமலரையும் வாள்படையும் போ

ன்ற பெரிய கண்களையுடையவரும் ஆகிய நீர் யாருக்குத் திருமகன்?—என்றான்]

‘கேட்டனென் கண்டிலென்’ என்றிவன், உலகத்தின்பால் யாதும் கருத்தில்லா ஒருவன்போல் இயற்கையப்படவுரைத்த இது சங்கைக் கிடங்கொடச் செம்மைவாய்ந்தது. தயாதன்சுலத் தலைவன் யாரென்பது அறிந்திருப்பாளுயின், அன்றான் மனைவி தான் என்று குறித்ததைபுல் உணர்ந்திருப்பாளுயின், இன்னான் மாமகன் அவ்விராமன் மனைவி யென்பதும் உலகநீர்த் தாதல் வேண்டுமாதலின், மீண்டும் இவன் ‘யாவன் மாமகன்’ என்று வினையிதனின்றும், உலகத்தோடொன்றும் உறவுகொண்டலா வொரு அலக்தனை இவ்வென வுன்னி,

அரகமா நெறிபட ரடிச ணும்மலால்
நீனைவதோர் தெய்வம் வேறிலு ரெஞ்சினான்
சகன்மா மகன் பெயர் சனகி காருத்தன்
மனைவியா நென் நெண் மறுமில் கற்பினான்.

[மாசற்ற சப்புடைய சேதை, பழதில்லாத சிறந்த தவ நெறியிற் செல்லும் அடிசேனை, உங்களைப்போன்ற முனிவர் களன்றி வேறு தெய்வத்தை நினைக்காத மனமுடைய சனசனுடைய மாமகன் நான். என் பெயர் சனகி, காருத்தன் மனைவியாவேன்—என்றான்]

ஜனகன் மகளாவதுடன் தான் இராகவன் மனைவியாவதையும் வெளிப்படையாய் விளம்பினு லன்றி இவ்விரகிவா வேதியன் உணர்ந்துகொள்ளான் என்ற நினைவிலுள் எழுந்த மாற்றமாம் இது. அதுவுமன்றி, ‘அன்னவன் பெயரினைத் தெரிசுகிற்’ என்றதில் அடங்கிய குறிப்பை உட்கொள்ளமாட்டானவால் தனக்கோர் நாயகன் இல்லையெனக் கருதி, ‘பின் யாவன் மாமகன்’ என்று ஆராய்கின்றானே வென ஐயமெய்திச் சேதை, ‘காருத்தன் மனைவியான்’ என்பதையும் கேள்வியையுக்கடந்து சேர்த்துச் செப்பியவரும் ஆகலாம். இப்பொழுதும் நாயகன் நன் இயற்பெயரை இயம்பாமல் குலப்பெயரால் குறித்தது இவனது கற்பின் திறத்தின்பாற்படும். இதன்மேற்சேதை, தன்னை வினையிய முனிவனதுசெய்தியைத் தானும் வினவுவாளாகி,

அவ்வழி யனையன வுரைத்த வாயினு
வெவ்வழி வநுந்தினிர் வினைந் தழும்பினீர்
இவ்வழி யிருவினை கடக்க வெண்ணினிர்
எவ்வழி நின் முறுமிக் கெய்தி னீரென்றான்

[அப்பொழுது அவ்வாற்றைகளைக் கூறிய, ஆராய்ந்து அணிக் த ஆபாணக்களையுடைய சேதை, முறிந்த சூழையை உடையவரே, ‘இங்குத் தவம்பெய்து உடைய இருவினைகளையும் கடக்க எண்ணினவாய், எங்கிருந்து புறப்பட்டு, கொடிய காட்டுவழியில் வருந்திக் கட்டி இங்குத் து சேர்க்கீர்—என்று கேட்டான்]

கேட்டதுதான் தாமதம், மடைதிறந்தால் என்ன மண்டி வருகின்றன இராவணன் மொழிகள். தன்னுடைய பெருமைசிறப்புக்களைத் தானே, புனைவேடத்திரையினும் மறைந்து, மூன்றா மொருவன் பகர்வதே போல், பாக்கப்பேசியத் தன்முறத்திற்கும் மடவரால் மனத்தைக் கவருக் கருத்திற் கிணங்குவாய்த்த இச்செவ்வியை வழுவ விடான். இந்நினைவாகவாகுமாய்க் கொண்ட கருல்தன் பெயரினைச் சேதை சொன்னதே இவனது உருத்தியைத் தானடித்தெய்தும் சொல்லாமல் மறைத்தது. ‘எங்கிருந்து வந்தீர்’ என்பதே சேதையின் கேள்வியாயினும் அதற்கு விடை பின்னர்—முன்னர்,

இந்திரர் கிந்திர னெழுத வாகவாச்
சந்திர னுள் முகன் மாபிரீ நேறன் றினுள்
அந்தரத் தோடுமெம் வலகு மாள்கின்றான்
மந்திரத் தருமலை குறையிடுவான்

[இந்திரனுக்கும் இந்திரனா யிருப்பவன். சித்திரத்தி
யும் எழுத வொன்றை வடிவமுடையவன். பிரம்மனது
வடிவத்தில் பிரத்தவன். விண்ணுசத்தினுடனே எல்லா
உலகங்களையும் ஆளும் தன்மன். மந்திரமாயி அரிய மறை
கள் எப்பொழுதும் தங்கிய காவையுடையவன்]

சசனான் டிருந்தபே ரிலங்கு மால்வரை
ஊசிவே ரொடும்பறித் தெடுக்கு முற்றத்தான்
ஆசைகள் சுமந்தபே டுனாவிய யானைகள்
பூசல்செய் மருப்பினைப் பொடிசெய் தோளிணுள்
[சுவியரான் ஆள் டிருந்த மிகப்பெரிய ஒளி பொருத்திய
உயர்த் திமையலையை முன்னொருகால் ஊசி வேரொடும்
பறித்த இடமேகம் ஆர்த்த ஆற்றலையுடைய. திக்குக்களைச்
சுமந்த அளவிலாப் பெரிய யானைகளின் போர்செய்த
தந்தகளை உடைத்துப் பொடியாக்கிய தோள்களை யுடை
யவன்]

நிற்பவர் கடைத்தலை நின்றத் தேவரே
சொற்பகு மற்றவன் பெருமை சொல்லுங்கால்
கற்பக முதலிய நிதியும் கையன்
பொற்பக மாளநீ ரிலக்கல் பொன்னகர்

[அவன் அரண்மனை வாழ்வில் காவலாளர் எவ்வாளர்
களாய் நிற்பவர் தேவர்களே; அவன் பெருமையைச் சொல்
லுமிடத்துச் சொற்களும் போதாமல் குறைவுபடும். கற்ப
கம் முதலிய நிக்செனெல்லாம் அவன்சும இறக்கின்றன.
அவனுக்கு அழகிய இருப்பிடமாக அமைத்தது பெரிய நீர்
குழித் த பொன்மயமான இலங்கை]

மேனகை திலோத்தமை முதல வேழையர்
வானகர் துறந்துவந் தவன்றன் மாட்சியால்
ஊனயி லடைப்பைகால் வருட லொன்செருப்
பானவை முதற்றொழி வரை தாருமே.

[இந்திர லோகத்தைவிட்டு வந்து, அவனது பெருமை
யால், குறைவின் பி அவனுக்கு வெற்றியைப்பை எத்துதல்
கால்பிடித்தல் ஒளி பொருத்திய செருப்பை இடுதல் முத
லிய ஊழியங்கள், மேனகை திலோத்தமை முதலியதேவ
களினியர்சன் செய்யவேண்டியவனவாம்]

சந்திர னிரவியென் பவர் கடமவன்
சிந்தனை வழிநில திரியி தேசகடை
இந்திரன் முதலைய மமரீண்டவன்
கந்தரே கோயிலின் காவலாளரே

[சந்திரன் சூரியன் என்று நிறப்பித்துக் கூறப்படுபவர்
அவனுடைய மனத்தின் குறிப்பித்து அதன் படி சஞ்சரிப்பர்.
ஒளிபுடைய இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் திரண்ட
வந்து அவனது மேகத்தை அளவிய அரண்மனையின் காவ
லாளர் ஆவார்]

பொன்னக ரத்தினும் பொலங்கொ ணுகர் தர்
தொன்னக ரத்தினும் தொடர்ந்த மாநிலத்
தெந்கக ரத்தினு யினிய விண்டவன்
நன்னக ரத்தனை நவையி வாதன

[பொன் கரான அமராவதியும், அமுருவாய்த்தகாக
லோகத்தினுள்ள பழமையான போகவளி என்னும் கராத்
தினும், இவைகளை அமுருவாய்செல்லத்தினும் தொடர்ந்து
பெரிய இப்பிலோகத்தினுள்ள எத்த கரத்தில் ஆயினும்
இளிரையைநி ரிந்தவையளவி இருக்கும்பொருள்செனெல்
லாம், இங்கு யாதும் பழுதற்றவராய் அவனது இலங்கை
என்னும் கல்வ கரத்தை அடைத்தன ஆயின]

தானுடை மலருளான் நந்த வந்தயில்
நானுடை வாழ்க்கைய னுரி பாகத்தன்
வானுடைத் தடக்கையன் வாரி வைத்தவெங் [ன்.
கோளுடைச் சிறையினன் குணத்தனை மேன்மையா

[தண்டு உடைய தாமரையில் தங்கியிருக்கும் பிரம்மன்
சொடுத்திருக்கின்ற முடிவில்லாத ஆயுதையுடைய வாழ்க்
கையுடையவன். உடையன ஒரு பாகமாகக் கொண்ட சில
பிரான் கொடுத்த வானை எந்திய பெரிய கையையுடைய
வன். கிரகங்களை பெல்லாம் ஒன்றும்சுச் சேர்த்துப் பிடி
த்து அடைத்திருக்கின்ற கொடிய சிறைச்சாலையையுடைய
வன். குணங்களாலும் மேன்மை யடைத்தவன்]

கோள்களை வாரிச் சிறைவைத்ததே தன் குணங்க
ளின் மேன்மைக்கு அடையாளமாம் என்பவன்சுருதி
னுடைய தெரிந்ததிலை. மந்திரத்து அருமறை வைக்கும்
நாளைதலை, இமயத்தைப் பெயர்த்துத் திக்கையங்
களின் மருப்பிப்படுத்து, தேவரைத்தன் கடைத்தலை
நிறுத்தி, விண்ணின் மாதரை எவல்கொண்டு, இரு
சுடரையும் திரிவித்துத் தான் நிற்கின்ற வைபவத்
தால் நிலைநிறுத்த எண்ணினான் போலும். அல்லவது,
குழ்ச்சியுடைய அரிய இரகசியங்கள் தங்கிய நாயி
னன் தான் ஆதலே குறிப்பினி னுணர்ந்தினுடைய அன்
னான் இன்னும் எத்தகைய நென்னிவி,
வேமமைதி பொருக்கினன் விநித்த கேள்வியன்
செம்மையோன் மனத்தன் திகைக்குள் செவ்வியன்
எம்மையோர் ரனைவரு மிறைவ ரென்றெனும்
முன்மையோர் பெருமையு முற்றும் பெற்றியான்

[கொடுமை தீர்த்த எல்ல ஒருக்க முடையவன். அகன்ற
கேள்வியறிவு உடையவன். கடு நீலமைய தவருதவன்.
மன்மதனுக்கண்டு திகைத்தற்குரிய எல்ல பருவமும் அழ
கும் வாய்த்தவன். எல்லா உலகங்களையிருக்கின்ற அனை
வரும் கடவுளர் என்று எண்ணும் மூன்று மூர்த்திகளினு
டைய பெருமை யவ்வளவும் தன்னிடத்தில் நிறைந்த தன்
மையுடையவன்]

காரியத்திற் காட்டுதலின் றியே வெம்மைதீர்த்ததன்
ஒழுக்கத்தின் உயர்வு உரைத்தற்குரிய அளவே நிற்ப
னின் இவனது விநித்த கேள்வியறிவுகள் அனைத்தும்
அவல்லமாயதால்,

அனைத்துல கினுமழ கமைந்த நங்கையர்
எனைப்பல ரவன்றன தருளி னிச்சையோர்
நினைத்தவ ருருகவு முதல நேர்சிலன்
மனக்கினி யாரொரு மாதர் நாரொவர்.

[எல்லா வுலகங்களினும் உள்ள சிறத்த அமுரு வாய்த்த
மாதர் எத்தனையோ பவர் அவனுடைய அருளும் பெரு
மையெனமென்று ஆசையுடையவள் ளோடியிருக்கின்றனர்.
நினைத்து நினைத்து இவர்கள் உருகுநின்ற ரூரியினும் அவர்
சுருக்கு இன்பம்செய்ய உடன்படாமல் தன் மனத்திற்கு
இளிய ஒரு மக்கையைத் தேடிக்கொண்டிருக்கின்றன]

ஆண்டையா னாகவீற் றிருந்த வந்தகர்
வேண்டியான் சிலபக ளுறைய வேண்டியுனே
னீண்டனெ ன்ரிநந்தவற் பிரிந்த நெஞ்சினென்
மீண்டனெ னென்றனன் விநைய முற்றவான்

[அன்னவன் சிறப்போடு அரசுசெய்திருக்கின்ற அந்த
இலங்கையை விருப்பிச் சில காலம் விரித்த நினைத்து அந்
குச்சென்ற நான் அதனைவிட்டு வர மனங்கொள்ளாமல்
கெடுக்காமல் தங்கியிருத் து அதன் பின்னும் அவனை விட்டு
பிரிந்த துயருடைய மனத்தினுடைய திருப்பினென்
என்று தன் காரியத்திற்குரிய தந்திரத்தைக்கருதுபவன
இராவணன் கூறினான்]

யேனும் இருக்குமாயின் இவைகளே அவை (6).
[டீர்ன்குலாவை வெளியே இழுக்கின்றான்] நிச்சயம், அதே டீர்ன்குலாவோடும் நீ. எவ்வாறு நீ இங்கு இருக்கவா வாயிற்று?

டீர்ன்குலோ:—(தனக்குள்) இடி. விழுந்தது இறந்தான் இவனென்று எண்ணியிருந்தேன்—(வெளிப்படையாக) மற்ற, மூழ்கி நீ சாகவில்லையே, ஸ்டீட்டியாடோ? நீ மூழ்கிவிடவில்லை என்று இப்பொழுது நான் நம்புகின்றேன். கிங்க் காந்தெல்லாம் அடித்துத் தீர்ந்ததா? காந்தெல்லாம் அஞ்சி நான் செத்த இம் மதிமறியின் அங்கியின் கீழ் ஒளிந்து கொண்டேன் (7). ஸ்ரீமது, நீ உயிரோ டிருக்கின்றாயோ ஸ்டீட்டியாடோ? ஓ ஸ்டீட்டியாடோ, நேரில்லாத நகரத்தவர் இருவர் தப்பினார். (8)

ஸ்டீட்டியாடோ:—என்னைச் சமுற்றாதே; 'என்' வயிறு நிலையிலே இல்லை. (9)

காலிபன்:—(ஒருபுறமாக) சைத்தான்கள்தாம் அவ்வாயின் இவைகள் நல்லவைகளே. தீரம் மிக்க தெய்வம் அது, துறக்க நாட்டு மதுவையும் வைத்துக்கொண்டு டிருக்கின்றது. முழக்காற் படிவிட்டு அவனை யான் பாணியேன். (10)

ஸ்டீட்டியாடோ:—எப்படித் தப்பினாய், எப்படி நீ இங்கு வந்தனை? எப்படி நீ இங்கு வந்தாடென்பதை இப்படி டியின்மீது ஆணைவைத்துச் சொல். கப்பலாட்டின் எறித்துவிட்டு வெறா சாராய பிப்பாமிது நான் தப்பினேன்; கரையில் ஒதுக்கப்பெற்றபிறகு ஒரு மாதத்தின் பட்டையைக்கொண்டு என் கைகளாலேயே செய்த இப்படிவியின்மீது ஆணை. (11)

காலிபன்:—உனக்கு நான் உண்மைக்குடியாயிருப்பது நென்று அப்படி டியின்மீது ஆணையிடுவேன். அந்தப் பாளையோ இந்த உலகத்தினது அன்று. (12)

ஸ்டீட்டியாடோ:—இந்தா, நீ எப்படித் தப்பினாயென்பதை இனிச் சத்தியப்படுத்து சொல். (13)

டீர்ன்குலோ:—குழறிபோல், ஐயா, நீர்ந்தி நான் கரைசேர்ந்தேன் குழறிபோல் என்னை நீர்ந்தக்கூடும், சத்தியம். (14)

ஸ்டீட்டியாடோ:—இந்தா, இப்புத்தகத்திற்கு முந்தத் கொடு. (15) [டீர்ன்குலோ புட்டியிலிருந்து குடிக்கின்றான்]. குழறிப்பைப்போல் நீர்ந்தக்கூடாமாயினும் நீ கழுத்தைப்போன்றே அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றாய். (16)

டீர்ன்குலோ:—ஓ ஸ்டீட்டியாடோ, இன்னும் உனதோ இது? (17)

ஸ்டீட்டியாடோ:—பிப்பா நிறைய இருக்கின்றது ஐயா. கட்டக்கார யருகு ஒர் பாறையில் இருக்கின்றது என் சாராயக் கிடங்கு; அவ்விடத்தே என் சாராயத்தை ஒளித்து வைத்திருக்கின்றேன்—ஏ, மதிமறியே, இப்பொழுது தெப்படி? உன் குளிர்ச்சாம் எவ்வாறு திருக்கின்றது? (18)

காலிபன்:—வானின்று நீவர் திறந்தகிழை அல்லையோ? ஸ்டீட்டியாடோ:—சந்திரனிலிருந்து வந்தேன், நிச்சயம்; முன்னொரு காலத்தில் மதிமறியின் இருந்த மனிதன் நான்தான். (19)

காலிபன்:—காணுண்டை ஆரவால் கண்டிருக்கின்றேன். ஆதலின் உன்னை ஆரதிக்கின்றேன். உன்னையும் உன் நாயையும் உன் முட்டைகளையும் என் எசமானி எனக்குக் காட்டியிருக்கின்றாய். (20).

(7) மதிமறி - moon-calf - உருவம் சிதைத்த பின் டம். மதி - சந்திரன், மறி - கன்று. சந்திரனாகிய விரகத்தின் ஆட்சியில் கருவற்றவர், உருவம் சிதைத்த யிருப்ப பின் டமாகப் பிறப்பார்கள் என்பது மேலேயே இரோதிடும் பிச்சைகளில் ஒன்று. ஆதலின் ஆபவாயுடைய விருப்பகளை 'மதிமறி' என்று அழைப்பர். இங்குக் காலிபனை டீர்ன்குலோ 'மதிமறி' என்று குறிக்கின்றான். (8) குடிசார ஸ்டீட்டியாடோவும் கோமானி டீர்ன்குலோவும் உயிர் தப்பாமற்போலும் சேர்ப்பல் நகரத்தின் சிறப்புமறைத்துவிடும் என்று அஞ்சினவன்போல் தாம் பிழைத்த தந்திரக் குதாவைக் கொள்கின்றான்.

(9) ஸ்டீட்டியாடோதோடு வென்று அவனை டீர்ன்குலோ சமுற்றிச் சமுற்றிச் சோதித்தவ குதல்வேண்டும். குடியினால் குழம்பியிருப்பதால் வயிறு நிலையில் இல்லை.

(10) மதுவின் சுவையை முதன்முதலாக அறிந்த காலிபன் அதன்பால் மோகங்கொண்டு அதனை அவத்திரல் குடி ஸ்டீட்டியாடோவைத் தெய்வமாகவே கருதி வணங்குகின்றான். துறக்க நாட்டுதெய்வமே கம்.

(11) டீர்ன்குலோவை ஆணைவைக்கச் சொன்னபடி ஸ்டீட்டியாடோவும் அப்படி யின்றே மது ஆணைவைத்துத் தான் தப்பிய வித்ததைச் சொல்புகின்றான். ஸ்டீட்டியாடோ அவார்த்தனைத் தன் காதிக்குப் பிட்டுக்கொள்ளாமல், டீர்ன்குலோவை நோக்கியே பேசுகின்றான்.

(12) இந்தா, என்பது புட்டியை டீர்ன்குலோவிற்குக் கொடுக்க நீர்ந்திடுகின்றது.

(13) குழறி-வாத்து-duck, (இந்தச் சொல் இப்பொருளில் சாமநீசு கண்டில் மாந்திரம் காணப்படுகின்றது.) (14) புத்தகம் என்பது இங்குப் பரிசுசாமப் புட்டியைக் குறிக்கின்றது. சிறித்தவர்களைச் சத்தியம் செய்வதற்கு அடையாளமாகத் தங்கள் வேதப்பெருமையினைப் பற்றி முத்தம் சொல்லுகின்ற வழக்கத்தைத் தருவி இப்பரிசுகள் ஸ்டீட்டியாடோவின் வாயில் எழுதின்றது.

(15) இங்கு, முதலாவின் பரிசுகள் தயிழிற் கேற்றபடி மொழியொப்பிச் சிறிது மாரியிருக்கின்றது.

(16) இது - இந்தச் சாராயம்.

(17) மதிமறி என்று டீர்ன்குலோ வைத்த பேரால் ஸ்டீட்டியாடோ காலிபனைக் கூப்பிடுகின்றான்.

(18) ஸ்டீட்டியாடோவைக் காலிபன் ஓர் தெய்வமாகப் பாலித்து, நீ வாணுவிலிருந்து வந்திருக்கின்றாய், என்று வியந்து பாராட்டுவதாகவே, ஸ்டீட்டியாடோ, 'ஆம், ஆம், வானத்திலின் சந்திரனிலிருந்து வந்திருக்கின்றேன்' என்று காலிபனுக்கு உண்மை உணர்ப்பவன்போல் பரிசுகள்கொள்கின்றான். மதிமறி - சந்திரன், சந்திரனில் ஒரு மனிதன் உண்டென்றும், அவன், கையில் ஒரு முட்டைகளைச் சுமந்துகொண்டு, காய் ஒன்று பிந்தொடர்த்த திரிசாரென்றும் கூறவது மேலேயே மித்தைகளில் ஒன்று.

(19) எசமானி - மிராண்டா. இது முழுப் பொய்யாயிருக்கவேண்டும். ஸ்டீட்டியாடோ சொன்ன பொய்யை கம்பியுதமன்றிச் சாலியன் இம்முனைத் தான் சந்திரனில் பார்ந்திருக்கின்றனென்றும் காதிக்கொள்கின்றான். அவ்வது, மிராண்டா, சந்திரனில் உள்ள கணக்கத்தைக் காட்டி, அவன் தன் தந்தையினிடமிருந்து சந்திரன்க்கடியும் அம் மித்தையின்படி, சாபும் பத்தும் கொண்டு டீர்ன்குலோ மனிதனென்று அச்சனக்கத்தை எப்பொழுதென்றும் கூறியிருப்பினும் இருக்கலாம். அவன் சொல்லியிருப்பதோடு இப்பொழுது ஸ்டீட்டியாடோ சொல்வது பொருத்தவதால் காலிபனது கம்பிக்கை பலப்படுகின்றது.

(20) 'என்னைச் சந்திரனில் நீ கண்டது உண்மை' என்பதற்கு ஆணைவைக்கச்சொல்லி, புத்தகமென்று முன்போல் புட்டியை நீட்டுகின்றான்.

(22) கல் ஒளியே கரியாக - தன் கண்களே சாகியாகக் கூறுகின்றான்—அது என்னவெனினால், இந்தச் சூழல் 'காலியன் முழு மகையன், என்று இகழ்ந்து "இருந்து நான் கொடுக்கவேண்டும்" என்று மீறியிருப்பிக்கொள்கின்றான். அதுகூடும் - பலமற்ற. மயிற்சிறித்துத் மனிதனென்று ஸ்டீட்டியாடோவை கம்புகின்ற இவனுக்கு எத்தனை பத்தியிருக்கக்கூடும்—என் மனமில் இகழ்கின்றான்.

ஸ்ட்டிபாடோ:—வாவா, அதற்கு ஆணை வை; புத்த கத்திற்கு முத்தங்கொடு (21)—பின்னர் நானை பின்பு பதினாண்டு நிறைத்துக்கொள்வேன். சந்தியுத்தெய்யம். [காலிபனுக்குச் சாராயம் கொடுக்கின்றான்].

டீர்ன்துலோ:—இந் நல்லொளியே கரியாக, இதுவொர் முழுமுட விறுபி! நா 2 இதைக்கு அஞ்சுவேன்! மிக நொய்ய விறுபி - மதியுத்தெய்யம் மனிதன்! மிக எளிதில் எதனையும் நம்பிவிடும் ஓர் பேதை விறுபி! விறுபியே நன்கு உறிஞ்சினாய், நனிமெய்யம். (22)

காலிபன்:—இத்தீயின்செழிப்புடைய அங்குலம் ஒவ்வொன்றையும் உணக்கு நான் காட்டுவேன்; உன் காலிபற்கு முத்தமுங் கொடுப்போன்; வேண்டுகின்றேன், என் தெய்வமாயிரு.

டீர்ன்துலோ:—இவ்வொளியே கரி, வெறி கொண்டவொரு மிகமிக வஞ்சக விறுபி! தன் தெய்வத் தாயினும்போது அத்தெய்வத்தின் புட்டியைப் திருடிக்கொள்வான் இவன் (23).

காலிபன்:—உன் அடிக்குக்கு முத்தம் இடுவேன்; உனக்கு அடக்கிய குடியாக நான் ஆணைவைக்கின்றேன்.

ஸ்ட்டிபாடோ:—எனின் வா; விறு கீழே, ஆணை வை. டீர்ன்துலோ:—இக் குட்டியாய்த்தலைக் குறுபியைக் காண நான் சிரித்துச் சிரித்துச் செய்துகொடுவேன். சொற்பிடித்த விறுபி இதனை வேறியே இவனைப் புடைப்பதற்கு தயம்வரக் காண்டேனேன்.—(24)

ஸ்ட்டிபாடோ:—வா, முத்தமிடு.

[காலிபனுக்குச் சாராயம் கொடுக்கின்றான்.]

டீர்ன்துலோ:—இவ் வேழை விறுபி குடிவெறியிடுவீருக்கின்றே. அருவருக்கு மொரு ஆபாச விறுபி!(25)

காலிபன்:—நனி சிறந்த கீழ்த் துக்கனை நாணுக்குக் காட்டுவேன். சிறு பழங்கள் நாணுக்குப் பறித்துத் தருவேன். உனக்காக யின் பிடிப்பேன், வேண்டிய விறு உனக்கு மான் கொண்டிருவேன்— நான் ஆட்செய்யும் அக் கொடியோனைக் கொள்ளே நோய் கொண்டகலக் இனி யொரு குச்சியும் நானவனுக்குச் சமக்க மாட்டேன். மற்ற, அற்புதப் புருடனை உண்ணேயே தொடர்வேன். (26)

டீர்ன்துலோ:—ஏழைக்களியினைப் பெரிய அற்புதமாகக் குகின்றவொரு மிகமிக நகுதற் சூரிய விறுபியே இவன்! (27)

காலிபன்:—பழங்கள் வளருமிடத்திற்கு நீனை ஆழைத்துச் செல்வேன். நீண்ட வெண் நகங்கொல் உனக்கு யான் வேர்க்கடனை ஆழந்து நல்குவேன்; குருவிக் கடுகின் காட்டித்தருவேன். விசரவுடைய குரங்களை வலுசெத்து வலைப்படுத்தும் வகைகளை நாணுக்குக் கற்றுக்கொடுப்பேன். கொட்டைகள் கொத்துடைய காட்டுச்செடிக்களிட உண்ணினிதுகொண்டேருவேன். பாறையினின்றறுபவைகள் நாணுக்குச் சிலப்போது பறித்தருவேன்—என்னுடனே வருவாயோ? (28)

ஸ்ட்டிபாடோ:—நன்ற, மேலினி யொன்றும் பேசுகின்றி அழைத்துச் செல். டீர்ன்துலோ, அரசனும் நன்முடின் வந்தவர் ஆணைவரும் முழங்கிவிட்டன ராதலால் நாமே இங்கு உரிமகொள்வோம்.(29) இந்நா, என் புட்டியைச் சமந்து வா: ஐயா, டீர்ன்துலோ, சந்திர பொறுத்து அதனை மீண்டும் நிறைத்துக்கொள்வோம் (30).

காலிபன் ஸ்ட்டிபாடோவைப் பாராட்டுவதுகாண்டீர்ன்துலோவிற்கு ஒருவாறு பொருமை உண்டாகின்றது.

நன்கு உறிஞ்சினாய் - புட்டியிலிருந்து சாராயத்தைக் காலிபன் பருகிய வேகத்தைக் குறித்துச் சொன்னது. காலிபன் - அது மிகவும் உண்மை.

(28) சாராயம் வைத்திருப்பதற்குள் ஸ்ட்டிபாடோவைக் காலிபன் தெய்வமாகக் கொண்டாடுகின்றதுகலின், அதனைத் திருடிக்கொள்வதே இவ்வஞ்சகக் குறுபியின் கோக்காயிருத்தல் வேண்டும்—என்பது பொருள்.

(29), (25). இவனை நன்கு அடிக்கவேண்டென்றவிரும்புகின்றேனாயினும், குடிவெறிகொள்முக்கும்போது அடிப்பதற்கு மனம் வரவில்லை—எனச் சேர்த்துக் கொள்.

(26) கொடியோன்—பாஸ்பியரோ.

(27) களியன் - கன்வெறிகொண்டவன். ஸ்ட்டிபாடோவை அற்புத மனிதனாகக் கொள்ளின்ற காலிபனது மடமையை டீர்ன்துலோ இகழ்த்து கிரிக்கின்றான். மேலும், தன்னையிட்டு ஸ்ட்டிபாடோவை விரும்புகின்ற காலிபன் கொண்டாடுவதைக் காண டீர்ன்துலோவிற்கு உண்டான பொருமை அதிகமாகின்றது.

(28) ஸ்ட்டிபாடோ தன்னை ஆட்கொள்வானின் தான் அவனுக்குச் சுவையுடைய பற்கல பழங்கள் கொட்டைகள் மீன்சுள் பறவைகள் முதலியன கொடுத்துப் பற்பல விதங்களில் தொண்டுசெய்ய ஆயத்தமாயிருக்கின்றான் என்பதைக் காலிபன் இங்கு எடுத்துக்காட்டுகின்றான். ஸ்ட்டிபாடோவின் கையினுள் சாராயபுட்டியே காலிபனுக்கு இத்துணை ஊக்கம் ஊட்டுகின்றதென்பதைக் சொல்லவேண்டா. கல்வியும் அறிவும் புசுட்டிக் காலிபனைவொர் மனிதனாகக் கருவதற்குப் பாஸ்பியரோ, அதற்குப் பரிவாகக் காலிபன் அவனை வெறுத்ததுமன்றி, பிராண்டவின் மானத்தை அழிக்கவும் முயன்றான். கொடியோன் என அவனைக் கூறுகின்றான். மற்ற, கன் அறைய போகக்களைக் கொணர்ந்து தந்த இக் குடிசார பட்டரைத் தெய்வமென்று கொண்டது அவன் காலிபனை நக்பி அடிமைசெய்ய இங்குபுகுகின்றான் காலிபன், மனிதர்களிடையே கடைபெறும் இயக்கங்கள் பலவற்றின் இக்க முழுமுடக் கீழ்மையே உரைக்கிறுக்கும் தன்மையைக் கருதுகால், காலிபனைக் கற்பனைசெய்து ஷேக்ஸ்பியரின் நிறமையின்றும்புறும் அறிவினது அகமரும் பிசுபுத்தேயும்.

(29) (30) இத்தத் தீவைத் தன்னுடையமைக்கக் கொண்டு தானே அரசனாக ஆள்வதற்கு மனம்கொண்ட ஸ்ட்டிபாடோ. 'நான்' என்றதை டீர்ன்துலோவையு ஆட்சியில் சேர்த்துக்கொண்ட உள்பாட்டுத் தன்மைப் பருமையான னை னுவுலோது அல்லது அரசாபேரன்றல்க்கு உரிய உயர்வுப்பன்மை இப்பொழுதே குடிசார ஸ்ட்டிபாடோவின் வாயில் தோன்றத் தலைப்புகின்றது என்ற கொள்வதோ—சிச்சயமாகத் தெரியவில்லை. புட்டியைச் சமந்து வா' என்ற கொடுத்தது யார் கையிலே என்பதும் குறிக்கப்பெற்றிலது டீர்ன்துலோ புட்டியே சமப்படுத்தாயின் அவனை ஸ்ட்டிபாடோ தன்னுடன் கூட ஆட்சிப்பயலைக் கருதியான். ஆயினும் சந்திர பொறுத்து நிறைத்துக் கொள்வோம் என்று கூறுதலால், கையிலே வாங்கிய புட்டியே டீர்ன்துலோவிற்கு இது எற்றவற்கு ஆதல் பற்றி, அவன் கையிலேயே ஸ்ட்டிபாடோ புட்டியைக் கொடுத்தானென்ற எனனை இடம் ஏற்படுகின்றது. இதுவாயின், 'ஐயா டீர்ன்துலோ' என்பதற்கு முத்தமாவில் 'Fellow Trinculo' என்னும் தொடர் இருக்கின்றது. Fellow, என்பதற்கு ஆங்கிலத்தில், ஒத்த நிலையில் உள்ள கூட்டாளி என்றும் தன்னைவிடத் தாழ்த்தவன் என்றும் இருவேறு பொருள்கள் இருக்கின்றன. எத்தம் பொருளின ஸ்ட்டிபாடோ அழைத்தான் என்பதும் சந்தேகமே. (தமிழில் ஒருவாறு அவ்விரு பொருள்களையும் தழுவி 'ஐயா' என்னும் சொல் பயிலப்படுகின்றது.)

இவ்வாறு நொற்கள் ஒருவழிப்பட்டால் நித்தப்போன்றே ஸ்ட்டிபாடோவின் மனிதநிலையும் இருக்கத்தகுபாட்டும், தான் எய்திய அப்புதிய அரசின் டீர்ன்துலோவைக் கட்டாளியாகக் கொண்டுவதுபோல் தலைவித் தன்னை யறியாமலே அவனைத் தனக்குத் துன்புட்டவகை வைக்கப்பார்க்கின்றது ஸ்ட்டிபாடோவின் மனம். அரசியல் கட்டிகளில் கூட்டாளிகளாய்த் தலக்குபவர் செய்யும்தெய்வமென்ற காலிபன்.

காலிபன் :—(மதுவெறிக்கொண்டு பாடுகின்றான்)

தருக தருக எசமாளே
செல்லு தருக இப்பொழுதித்.

டீரின்குலோ:—ஊனையிடும் கிறுபி; உண்டாடும் கிறுபி!

காலிபன் :—(பாடுகின்றான்)

பீணும் கணையோ இனிக்கட்டேன்
வேண்டும் கிறிகோ இனிக்கொணரேன்

நானோ சட்டி இனிச்சாண்டேன்
இனியோர் தட்டும் நான் கங்குலேன்

பான்ன் பான்ன் கக்காரிப்பான்
புதிய எசமாளே பெற்றேறும்படி

போனேன் போனேன் இனிமேல்
புதிய ஆணைத் தேடிக்கொள்.

கிறிதலை, அடேயடே! அடேயடே! கிறிதலை! கிறி
தலை, அடேயடே! கிறிதலை! (82)

ஸ்டிபாடோ:—ஓ வீர கிறுபி! வழிகாட்டிச் செல்.

[பாடுகின்றான்.]

ஓரண்டாம் அங்கம் முறிந்து

நம்மாழ்வார் வைபவம்

திருவாய் மொழி

[545-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

5-ம் பத்து, 5-ம் தகடம்

7-ம் பாசரம்

நிறைந்தவன் பழிநங்குடிக் கிவனென்றனை
காணக்கொடான்

சிறந்தகீர்த்தித் திருக்குறட்குடி. நம்பியைநான்
கண்டபின்

நிறைந்தசோதி வெள்ளாருமுற்ற நீண்டபொன்
மேனியொயர்

நிறைந்தென்னுள் நேரின்றொழிந்தான் நேமியங்
கையுளதே.

குறிப்பு:—வைகுண்டத்தில் அமர்ந்திருக்கின்ற பக
வானது திருமேனி சந்தலத்தவம் என்கிற பரிசுத்த
ரூக்மவஸ்துவாம். மனிதர் திருக்கோயில்களில் அ
மைக்கும் விக்ரகங்களையும் அதேவிதத் திரையித்தால்
தான் அமைத்துப் பூஜை செய்யவேண்டுமென்பதுகி
ளனினும், சந்த சந்தவமான திரையியம் வைகுண்டத்
திற்கே உரியதாக, அதனைக்கொண்டு இவ்வுலகில் விக்
கிரகங்கள் எவ்வாறு செய்ய இயலும் என்று சங்கை
தோன்றலாம். இதனை விளக்கவேண்டும். கல் முதலி
யவைகளால் கோவில் விக்ரகங்களை மனிதர் அமைத்
தாலும், திருப்பிரகிஷ்டை செய்யும் ஸமயத்தின், பச
வானே அழைத்துக் கோவில்கொள்ளும்படி. பிராந்த்
திக்சூர் தபோநிஷ்டானைவான், தன்னையே காருடத்
தில் நிறுத்தி மந்திரபலத்தாலும் யோகபலத்தாலும்,
பகவான் தன் சந்த ஸந்த வஸ்துவிலே திருவிக்ர
கத்தினுள் ஆவேசிக்கும்படி செய்தகொண்டு அநிந்து
கொள்ளலாம்.

அன்னமார் தன்னைக் குலப்பழியென்று அவதூறு
கூறுவாரென்று இதுகாறும் நினைத்து வருந்திய இப்
பிராட்டி, இந்தப் பாசரத்தின், “திவ்வியமங்களை விக்
கிரகமான நம்பியின் திரு ஆழி பிடித்திருக்கும் அழ
கு, அவனது இயற்கைச் சோபையிலும் அதிகமாக

(81) புதிய எசமாள்—ஸ்டிபாடோ. நீ என்றது ப்ரா
ஸ்டிரோவைக் குறித்துச் சொன்னது.

பான்ன் பான்ன் கக்காரிப்பான்—குடி. வெறியும்
விக்ரகமும் களிப்புஞ் சேர்ந்து, காலிபன் தன் பேரை இப்
படி உச்சரிக்கும்படி. செய்கின்றன. காலிபன், என்பதி
திலுள்ள பன் என்பது பான் என்கின்றே, சுற்றுணகா
மெய் அளக்கெடுத்துப் பான்ன், என்று ஆயிற்று. ‘கக் கா
லிப் பான்’ என்று அவன் பெயர் விக்ரகங்களுக்கிடையே
சிறைத்து வருகின்றது.

(82) ப்ராஸ்டிரோவைப் போன்றவர்களுடைய ஆதா
வை விட்டு ஸ்டிபாடோ போன்றவர்களுக்கு அடிமை
செய்யப் புகுவதே விடுதலை என விக்ரகிக்கும் கீழ்மையை
தேக்கஸ்ப்பியர் காலிபன் திறத்தில் நன்கு காட்டுகின்றார்.
காலிபனைப்போல் கீழ்நிலையிலுள்ளவர்களுடைய மதி
னம் மட்டுமே இதுவே என்று எண்ணவேண்டாம். மேல்
நிலையிலுள்ளவர்களேன்று மதிக்கப்படுகின்றவர்களுக்கும் விடு
தலை வீரர்கள் பேசப்படுகக்கால் காலிபனினும் உயர்ந்த
வர்களல்ல என்பதை தேக்கஸ்ப்பியர் தம் ‘ஐஸூலியஸ்
ஸீலர்’ என்னும் நாடகத்தில், ஸீலரைக்கொன்று வீழ்
தியவுடன், ப்ரூட்டஸ் கால்வியஸ் அணையவர், “விடுதலை
கத்தீரம்” என்று கூக்குரல் இட்ட செய்வியில் காட்டி
யிருக்கின்றார். (அக்கநாடகம் இவ்விதத்தில் சென்ற ஆண்டு
மொழிபெயர்ந்து வந்திருக்கின்றது.)

(81)

இருப்பதால் அது என்னெஞ்சு முழுதும் குடிக்கொண்
்ருடிக்கநான் இந்தக் காட்சியினின்றும் மீண்டுச் சொந்த
சித்த விருத்தியில் எங்கனாம் திரும்புவேன்” என்று
சந்தேகிக்கின்றார்.

8-ம் பாசரம்

கையுள்ளமுடும் வைக்குரைபு
மென்றனையரு முனிதீர்
மைகொண்டாடத் திருக்குறடும்
குடிநம்பியைநான் கண்டபின்
செய்யதாமரைக் கண்ணாமூல்குதுள்து
சிறிதையுடும் வடிவு
மொழிகொணீரமுன் தாழ்த்ததோள்களும்
பாவிபெய்முள் னிற்குமே.

உரை:—நான் என் முகத்தைக் கையுள்வைத்துத்
தளர்கின்றேன் என்று தாய்மார்களே நீங்கள் கோபங்
கொள்கிறீர். மனக்குறை அளவிய திருக்குறட்குடியி
லுள்ள நம்பியை நான் கண்டபின், அவனது, செந்
தாமரைக் கண்ணும் அகன்ற நிதம்பமுடும் சிறிதையு
டும் வடிவம் அடர்ந்து நீண்ட குழல்புரளும் தோள்
களும் பாவிபெய் என் மனத்தில் நின்ற வாட்டுகின்
றனவே.

9-ம் பாசரம்

முன்னின்றபென்று தோழிமார்களு
மன்னையரு முனிதீர்
மன்னுமாடத் திருக்குறட்குடி
நம்பியைநான் கண்டபின்
செய்யநீண்டமுடி யாதியாய
வுலப்பிலணி கலத்தன்
கன்னலாலமு தாகிவந்தென்
னெஞ்சுந கயியரணே.

பொழிப்புரை:—ஒரு நானும் பிரம் காணவொண்ணு
தபடி. நடந்துகொள்ளவேண்டிய பெண்தன்மையை

யுடைய ரீ கண்காண நிழற்பதே, என்று தோழிமாரும் தாய்மாரும் திரளநின்ற நலியாநின்றீர்கள். ஸ்திரமான வீடுகள் மாடங்கள் நிறைந்த திருக்குறற்குடி யில் கம்பியை நான் கண்டபின், சிரசில் தரித்த கிரீட யுத்தமாய்க் கணக்கிடக்கூடாத திவ்விய ஆபரணங்க ளுடைய சேர்த்தியாலே, கற்கண்டையும் பாலையும் கலந்த புதித்தான்போல் என் நெஞ்சில் வந்து எனக்கு மறக்கவொண்ணாதபடி ஒரு சூழ்நிலை என் ல்லிருந்த யத்தை விட்டுப்போகின்றவன் அல்லன், என்கிறான்—ஆறுயிர்ப்படி.

குறிப்பு:—கன்னல் பால் அமுது - கன்னலும் பா அம் அமுதும் கலந்தது அல்ல, பாலேயே 'அமுது' என்று உபசாரமாகக் கூறியபடி. உலப்புஇல் - அளவு இல்லாதது.

10-ம் பாசரம்

கழியமிக்கதோர் காதலனிய

ளென்றனை காணக்கொடாள்

வழுவிக்கீர்த்தித் திருக்குறற்குடி

நம்பியைநான் கண்டபின்

குழுமித்தேவர் குழாக்கன்கைகொழச்

சேர்திவெள்ளத்தி னுள்ளே

எழுவுதோருரு வெள்ளஞ்ச

ளெழுமார்க்கு மறிவிரிதே.

பதக்குறிப்புகள்:—கழியமிக்க காதலன் - நான் செல்லச் செல்ல மிகுவின்ற ஆசையை யுடையவன். வழுவு இல் கீர்த்தி - புரையற்ற கீர்த்தி. காணக் கொடாள் - அதுசந்திக்க இடங்கொடுக்கமாட்டாள். குழாம் - கூட்டம். குழுமி-கூடி. சேர்தி வெள்ளத்தி னுள்ளே - முன் ஏழாம் பாசரத்தில் சென்றபடி, காந்திப் பிரவாகத்தினுள்ளே. எழுவுது ஓர் உரு -

தோன்ற எழுவின்றது ஓர் ஆச்சரியமான உருவம். என் நெஞ்சுள் எழும் - என் மனத்தினுள் பிரகாசிக்கின்றது. ஆர்க்கும் அறிவு அறிது-எவராலும் அதைத் தெரிந்து கொள்ள முடியாதது.

11-ம் பாசரம்

அறிவிய பிராணையாய்

யங்கையையிய யலற்றி

நறியநன்மலர் நாட்கன்குரு

கூர்ச்சடகோபன் சொன்ன

குறிகொளாயிரத் துள்ளிவைபத்துர்

திருக்குறற்குடி யதன்மேல்

அறியக்கற்று வல்லார்வைட்டிணவ

ராழ்கடல்ஞாலத் துள்ளே.

பதக்குறிப்புகள்:—நறிய நான் மலர் நாடி-வாசனை 'யுடைய புதிய மலர்களை' பூஜைக்குக் கொணர்ந்து சேர்ப்பதுபோல், மேன்மேலும் என்கவை பொருந் திய பாக்களால் பகவானுக்குத் தொடுத்த இந்தத்திரு வாய்மொழி. அறியக் கற்று வல்லார் - சுவாமைய முழுதும் அறியுபித்த மன்னஞ்செய்து சிந்தையில் வைத்து ஆசைப்பிபவார். வைட்டிணவர் - இப்பொழுது முதலே வைட்டிணவர். ஆகிவிட்டார் - இனிவேறு பயன் அவர்களுக்கு வாய்க்க அவசியமில்லை.

7-வது பாசரத்தில் பிராட்டி எடுத்தக் கூறிய ஆழியங்கையனுடைய திவ்விய வெள்ளத்தியத்தையே இப் பாசரம் மீண்டும் எடுத்துக் கூறுவது அறியத்தக்கது. திருக்குறற்குடிசம்பி - தன்னை விச்சிவெளித்திருந்த சமயத்திலும் தம் ஆச்சிரதருக்குத் தன்னை மறக்கவொண்ணாதபடி பிரகாசியா நிற்கின்றனென்று இத் தசகத்தில் ஆழ்வார் பிரதிபாதித்தருளினார்.

த மி தீ ப் ப ா ட ம் 79.

அஷ்ட பிரபந்தம்—திருவேங்கடமலை

[642-வது பக்கத். தொடர்ச்சி]

தின்களிறு மாந்தலவத் தீம்பாற் கவளமென்று வெங்களிறு கைகீட்டும் வேங்கடமே—பொங்கமளி லார்த்த வலம்புரியா ராட்பட்டார் செய்தபிழை பார்த்த வலம்புரியார் பற்று.

பதப்பிரிவு:—தின்கள் - இறுமாந்த உலவ தீம் பால் கவளம் என்று வெம் களிறு கை கீட்டும் வேங்கடமே பொற்கு அமரில் ஆர்த்த வலம்புரியார் ஆள்பட்டார் செய்த பிழை பார்த்து அவலம் புரியார் பற்று.

பதவுரை:—தின்கள் - சந்திரனாகு, இறுமாந்த - செருக்குடன், உலவ-ஆகாயத்தில்) திரிய, (அதனை) வெம் - கொடிய, களிறு-யானையானது, தீம்-இனிய, பால் கவளம் - பால்சோற்றின் கவளம், என்று என்று எண்ணி, (பற்றி உண்பதற்கு) கை - தனது துங்கையை, கீட்டும் - கீட்டுகின்ற, வேங்கடமே - வேங்கடமாலேதான்,

பொற்கு - மிகுவின்ற, அமரில் - பாரதப் போரில், ஆர்த்த - சப்தித்த, வலம்புரியார் - வலம்புரிச்சங்கை உடையவரும்,

ஆள்பட்டார் - (பக்தியினால் தனக்கு) ஆளானவர்கள், செய்த-செய்த, பிழை - குற்றங்களை, பார்த்து-கவனித்து, (அவர்களுக்கு) அவலம்-துன்பத்தை, புரியார் - செய்யாதவருவான திருமால், பற்று - சேர்ந்திருக்கும் மலை.

விரிவுரை:—இத் தூரத்தில் இருக்கின்ற தனக்கு ஏது பயம் என்று எண்ணி ஆகாயத்தில் சஞ்சரித்த சந்திரன் திருவேங்கட மலையுரு வந்தவுடன் அம் மலையிலிருந்த யானை அதனைப் பிடிப்பதற்குக் கையை கீட்டலாயிற்று. எட்டிப் பிடித்துவிட்டலாம் இச்சந்திரன் என்று யானை எண்ணியதிலிருந்து அம்மலையின் உயர்ச்சி தெரியவருகின்றது. மலையின்மேல் இருந்த யானைக்கும் ஆகாயத்தில் இருந்த சந்திரனுக்கும் உண்மையில் ஒற்றுத் தொடர்பும் இல்லாதிருந்தும், கவி தன் னுடைய சாமர்த்தியத்தினால் இந்த யானை அந்தச் சந்திரனைப் பிடிக்கக் கை கீட்டியதன்று ஓர் தொடர்பு கற்பித்து, அதன் மூலமாய் அம்மலையின் உயரத்தைப் பெரிதும் பாராட்டுவதால் இது தொடர்புப் பூர்வு நஷித்தியனி.

இதனில் மயக்க அணியுந் கலந்திருக்கின்றது. ஒரு பொருளை வேறொரு பொருளை எண்ணி விவகரிப்பது இவ்வணிக்ரு இலக்கணம். "மல்க்கப்பொருத்தி மலர்கொய்வான்....." என்ற தொடங்குகின்ற நள வெண்பாச் செய்யுளும், "பொன்னுடைய வாசுப் பொருட்டு..." என்ற செய்யுளும் இவ்வணிக்ரு கல் உதாரணங்கள். இதனைமுன் (வால்பூம் 5 பக்கம் 545) விளக்கிக் காட்டியிருக்கின்றோம். இவ்விடத்தில் யானையானது சந்திரனைப் பார்த்ததும் பார்வணம் என்று

மயங்கி, அதனைப்பிடித்து உண்பதற்குக் கைவிட்டியது என்று சொல்லும் இது மயக்க அணியாகும். இம் மயக்கத்தை முன்னிட்டு அதை வயர்வுநெய்ச்செய்து ஏற்படவாயிற்று. மயக்க அணியை வடமொழியில் பிராந்தி மதாலங்காரம் என்பர்.

திருமால் தன்னுடைய அடியார்களமேல் வைக்கின்ற அன்பின்மிகுதியால் அவ்வடியார்களையெழுத்தாடும் பாரமுகமாகவே இருப்பானேயன்றி அதைப்பார்த்துத் தண்டிக்கமாட்டான் என்பது இங்குக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. “உன் அடியார் இப்பிழை செய்தார் காண்” என்று யாரேனும் வந்து கோள்கூறினாலும், அக்கருணையாகக் கடவுள் “என் அடியார் அது செய்யார். செய்தாரானாலும் அது நல்லதாகவே இருக்கும்” என்றுரைப்பானேன அவன் நற்குணக்கடவியில் ஆடியுள்ள பெரியோர் கூறியிருக்கின்றனர்.

சூரிப்பு:—இச் செய்யுளில், உலவாதிம் என்னும் சொற்கள் தொடர்கையில் நிலைமொழி இறுதியிலும் வருமொழி முதலிலும் உள்ள எழுத்துக்கள் புணரும் போது த் என்னும் ஓர் எழுத்துத் தோன்றியதால் இப்புணர்ச்சி விகாரப்புணர்ச்சியாகும். அது பெற்ற விகாரம் தோன்றல் விகாரம்.

பால் + கவளம், என்று புணர்கையில், நிலைமொழியியுதியிலுள்ள ள் என்னும் எழுத்துத் தன் என்னும் எழுத்தாகத் திரிந்து, திரிதலவிகாரம். வெம் + கனிடு வெண்களியு, என, மகரமெய் ஈகரமெய்யாகத் திரிந்ததும் திரிதலவிகாரம்.

வன்சூரிஞ்சி மாதர்போல் வாணோர் மருந்துக்கு மென்சூரிஞ்சித் தேன்மாதும் வேங்கடமே—நன்

[சூரிஞ்சிப்

பேய்த்தளஞ்சு வைத்தார் பிறர்க்கமுதீர் நீசனனுக்கு வாய்த்தளஞ்சு வைத்தார் வரை. 9

பதப்பிரிவு:—வல் சூரிஞ்சி மாதர்பால் வாணோர் மருந்துக்கு மெல் சூரிஞ்சி தேன் மாதும் வேங்கடமே நன்சூரிஞ்சி பேய் தன்ம் சுவைத்தார் பிறர்க்கு அமுது ஈந்து ஈசனனுக்கு வாய்த்த ஈஞ்சு வைத்தார் வரை.

பதவரை:—வல் - வலிய, சூரிஞ்சி - சூரிஞ்சிநிலத்தில் வாழ்கின்ற, மாதர்பால்-சூறப்பெண்களிடத்தில், வாணோர் - தேவர்கள், மருந்துக்கு-அமிர் தத்திற்குப் பதிலாக, மெல்-மெல்லிய, சூரிஞ்சி - சூரிஞ்சியில் கட்டிய, தேன் - தேனை, மாதும் - பண்டமாற்றுகப் பெற்றுக்கொள்ளும், வேங்கடமே - வேங்கடமலை தான், நன்சூ - நன்றாக, உறிஞ்சி - உறிவாய்க்கட உறிஞ்சி, பேய் - பேராகிய பூதவிந்துண்டாய், தன்ம் - மூலகனை, சுவைத்தார்-சுவைத்தவரும்,

(பாற்கடல் கடைத்து) பிறர்க்கு - மற்றவர்களுக்கு அமுது - அமிர் தத்தை, ஈந்து-கொடுத்து; ஈசனனுக்கு பாரமசினனுக்கு, வாய்த்த-விடைத்த, ஈஞ்சு-விடித்ததை; வைத்தார் - வைத்தவருமாகிய திருமாலினது, வரை - மலையாகும்.

விளிவரை:—முன் செய்யுளில், தான் புனைந்தாரைத் தவிரவு நவீரிகளுக்கு உதவியாக, யானை சந்திரனைப் பார்த்துத் தீம்பால் கவளம் என்று மயங்கியதென ஒரு மயக்க அணியையும் கவி அதுள்ள அடங்கிக்கொண்டார். அவ்வாறே இந்தச் செய்யுளிலும் பரிவருத்தனை யணி என்னும் ஓர் அடங்கியிருக்கின்றது. துன்றைக் கொடுத்து அதற்குப் பதிலாக வேறொன்றைப் பெறுவதை அழகுறக் காட்டுவது இவ்வணியின்

தன்மை. வீரர் போர்க்களத்தில் நிலையிலாத் தம் உயிரைக்கொடுத்து நிலைபெற்ற புகழை அடைந்தார் என்பதும், அழிவின்ற செல்வத்தை அளித்து அழியாப் புகழடைந்தவர் வள்ளலார் என்பதும், பரிவருத்தனை அணியே. இங்கு, வானவர் தாம் அருந்தும் அமிர்த்தத்தைக் கொடுத்து, வேங்கடமலையில் வாழும் குறத்தியரிடமிருந்து, அம்மலையின் தேனை கிரும்பி வாங்கிக்கொண்டனர் என்றால், இதுவும் பரிவருத்தனை அணியாயிற்று. இந்தப் பரிவருத்தனையை முன்னிட்டுத்தேவர் அமிர் தத்திற்கும், மலைத்தேனுக்கும் ஒரு தொடர்பு கற்பித்திருக்கின்றதால் தொடர்பு உயர்வுநெய்ச்செய்து அணியும் முன்னிரண்டுகள் பெற்றிருக்கின்றன. பரிவருத்தனை என்பது வடசொல். இதனைத் தமிழில் பரி மாற்றணி, மாற்றுடணி, மாற்றுநிலையணி என்னும் பெயர்களால் வழங்குவார்.

சூரிப்பு:—சூரிஞ்சி + தேன் = சூரிஞ்சித் தேன், என்று ஆனதும், பேய் + தன்ம் = பேய்த்தன்ம் என்றானதும், உறிஞ்சி + பேய் = உறிஞ்சிப் பேய் என்று ஆனதும் தோன்றல் விகாரம்.

இலக்கணம்.

ஒலியின் அடையாளமான எழுத்துக்கள் மொழிகளின் கடைமையால் முதலிலும் நின்ற புணரும்போது, தோன்றல் திரிதல் கெடுதல் என்னும் விகாரங்கள் அடையுமாயின் அப்புணர்ச்சியை விகாரப்புணர்ச்சி என்பர். இவ்வித விகாரங்கள் ஒன்றும் அடையாமல் அவ் வெழுத்துக்கள் அது அது இருக்கும்படியே இயல்பாக இருக்கும்படி அந்தப் புணர்ச்சி இயல்புப் புணர்ச்சி. அவன் வந்தான், கண் பெரிது, செய்தபோது, என்பனபோல் இருபதங்கள் தொடரும்போது எவ்வித விகாரமும் பெறாமல், நிலைமொழி வருமொழி ஆகிய இரண்டு மொழிகளிலும் உள்ள எழுத்துக்கள் எல்லாம் அப்படியே இயல்பாக நிற்கின்றன. கல் + சட்டடி, முன் + செடி, பொன் + குடம் என்பன, சேரும்போது கற் சட்டடி, முட்செடி, பொருட்டம், எனல், ள், ள் என்ற எழுத்துக்கள், ற் ற் ற் எனத் திரிந்தன. நிலம் + வரி, தேன் + மொழி என்பன புணரும்போது, நில வரி என்றும், தேமொழி என்றும், இறுதியிலுள்ள ம் ன் என்றும் எழுத்துக்கள் கெட்டன. தலை + பாகை, குகிறை + கால் என்பன, தலைப்பாகை, குகிறைக்கால் என்று புணரும்போது ப், க் என்னும் எழுத்துக்கள் தோன்றின.

இவ்வாயு, இயல்பாயிருப்பது எப்பொழுதென்றும், தோன்றுவது எப்பொழுதென்றும், திரிவது எப்பொழுதென்றும், கெடுதல் எப்பொழுதென்றும் தெரிந்துகொள்வதற்கு விதிக்க இருக்கின்றன. அவைகளைப்பற்றித் கூறும் விதின் தான் புணரிலக்கணம். மண் + கலம் என்று சேரும்போது, னகரமெய் டகரமெய்யாகத் திரிந்து மன் + கலம் என ஆகும். ஆனால், மண் + கரிது, எனச் சேரும்போனால் மண்கரிது, என இயல்பாகவே யிருக்கும். முன், மண் + கலம், என்றபோதும் நிலைமொழியின் இறுதியை னகரமெய்யும், வருமொழிமுதலில் ககரமும் திரிந்தன. பின் மண் + கரிது, என்றதிலும் அப்படியே. ஆயினும் அங்குத் திரிதலவிகாரம் வந்தது, இங்கு வரவில்லை. ஆகையால் எழுத்துக்களை மாற்றிப் பார்த்தால் போதாது. அர்த்தத்தைப் பார்க்கவேண்டும். அதாவது நிலைமொழியும் வருமொழியும் உள்ள பொருளில்

தொடர்ச்சிந்நன் என்று தொடரிலக்கணத்தை நினைவிற் கொண்டுதான் புணர்வது இப்படி என்ற சொல்லிற் கூறும். மட்டுமே என்றது மூன்றம்வேற்றமும் உருபும்பயனும் உடன் தொக்கதொகை; ஆகையால் ன்கமம் டசாமாகத் திரிந்தது. மண் + கரிது என்பது எழுவாய்த்தொடர், ஆகையால் திரியவில்லை. அப்படி, நாய் + கால், என ஆறும்வேற்றமும் தொக்கையாயின் நாய்க்கால், எனக் கரமெய் தோன்றியும், நாய் + கடித்தது என எழுவாய்த்தொடராயின் நாய்கடித்ததனைக்கரம்தோன்றாமல் இயல்பாயும்வரும்.

நிலைமொழி யிறுதியையும் வருமொழி முதலையும் நோக்கிப் புணரிலக்கணத்தை நான்கு வகைகளாகப் பிரித்துக்கொண்டு கற்க ஆரம்பிக்கலாம்.

i. நிலைமொழி யிறுதியில் மெய்யெழுத்தும், வருமொழி முதலில் உயிரெழுத்தாகவரும்வது.

சிறுவன் + அழுதான்; பேய் + ஓடியது; பெண் + எங்கே, தேர் + இழுத்தான்; முதலிய உதாரணங்களில், நிலைமொழியின் இறுதியில் உள்ள எழுத்துக்கள் ன் ன் ன் ன் எனும் மெய்யெழுத்துக்களாகவும், வருமொழி முதலில் உள்ள எழுத்துக்கள் அ ஓ ஐ இ எனும் உயிரெழுத்துக்களாகவும் இருக்கின்றன. இது ஒரு வகை.

ii. நிலைமொழி யிறுதியில் உயிர் எழுத்தும், வருமொழி முதலிலும் உயிரெழுத்தாகவரும்வது.

அது + அழகு, காணு + ஓடினான், கசி + எழுந்தான், படிக்க + இருந்தான்.

இவ்வதாரணங்களில், நிலைமொழி இறுதியில் இருக்கின்ற எழுத்துக்கள் உயிர் எழுத்துக்கள். மெய்யெழுத்துக்கள் மொழிக்கு முதலில் வராததால்வெவ் உயிரெழுத்துக்கள் இறுதியில் வரா. அவை உயிர் மெய்யெழுத்துக்களே. ஆனாலும், த, என்பது த் + உ என்று மெய்யும் உயிரும் சேர்ந்து ஆகும்போது, கடைசியில் ஒலிப்பது என்பதும் உயிரெழுத்துத்தான். காணு என்பதிலும் அப்படியே காண் + ஓடு, என, ஆ என்றும் உயிரெழுத்தே இறுதியில் ஒலிக்கின்றது. ஆகையாற்றான் இவ்வதாரணங்களில் உயிர் ஈற்றில் வந்திருக்கின்றதென்று சொல்கிறோம்—இது இரண்டாவது வகை.

iii. நிலைமொழி இறுதியில் உயிரெழுத்தும் வருமொழிமுதலில் மெய்யெழுத்தும் வருவது

அது + பெரிது, காணு + கண், படிக்க + புத்தகம், வேலகை + கொன்றுது போன்ற உதாரணங்களில், நிலைமொழியிறுதி வருமொழிமுதல் இரண்டும் உயிர் மெய்யெழுத்துக்களாய் நுந்தபோதிலும், முன் சொல்லிய படி, நிலைமொழியிறுதியில் உயிரெழுத்துவெவ் வருமொழி முதலில் மெய்யெழுத்துவெவ் வருவதை உச்சரித்துப் பார்த்து உணர்ந்துகொள்ளவேண்டும். காண் ஆ + க் அண்—இது மூன்றாவது வகை.

iv. நிலைமொழி யிறுதியில் மெய்யெழுத்தும் வருமொழி முதலிலும் மெய்யெழுத்தாகவரும்வது.

சிறுவன் + சிறித்தான், பேய் + கூடும். பெண் + வந்தான், தேர் + தட்டு; போன்ற உதாரணங்களில், நிலைமொழி இறுதி வருமொழி முதல், ஆகிய இரண்டிடத்திலும் மெய்யெழுத்துக்களே வந்திருக்கின்றன. சிறித்தான், கூடும், வந்தான், தட்டு ஆகிய வருமொழிகளின் முதலில், சி, கூ, வ, த என்றும் உயிர் மெய்யெழுத்துக்கள் அல்லவோ வந்திருக்கின்றன; அப்படியிருக்க மெய்யெழுத்து என்று வன் சொல்கின்றோம் என்று சந்தேகப்படலாம். க், ன் ச் ள் போன்ற மெய்யெழுத்துக்கள் பதினெட்டில் ஒன்றே மொழிக்கு முதலில்வராது. அவைகள் மொழிக்கு முதலில்வரும்பாணல் உயிரெழுத்தே சேர்ந்து க, ள, கி, சி, சசா, சி, சீ, என உயிர் மெய்யெழுத்துக்களாகவேவரும். ஆனால் க் + அ = க என்று ஆன உயிர் மெய்யெழுத்தை உயிரும் மெய்யாகப் பிரித்தால் முதலிலிருப்பதக் என்றும் மெய்யெழுத்துத்தானே. ஆகையால் கரக என்ற மொழியும் போது அச்சொல் க என்றும் உயிர் மெய்யெழுத்தை முதலாக உடையதானாலும் க் என்றும் மெய்யெழுத்தின் சப்பதன் முதலில் ஒலிக்கின்றது. ஆகையால் அத்தனை, மெய்யை முதலாக உடைய என்றே சொல்லவேண்டும். உயிரெழுத்தின் ஒலியாகிய அ, என்பதை முதல்வைத்துப் பின் க் என்ற ஒலியைச் சேர்த்தால் க் என்ற ஆகாது, அக் என்றே ஆகும். க், என்றும் ஒலியை முதலில் சொல்லி அப்படி அக் என்றும் ஒலியைத் தொடர்ச் சேர்த்தால் தா, க், என்று ஆகும். எனவே, சிறுவன் + சிறித்தான், என்றும் உதாரணத்தில், (சிறுவன் + ச் + இ) ரித்தான், ச், எனும் மெய்யெழுத்து வருமொழி முதலில் இருப்பதாகப் புணரிலக்கணத்தின் பொருட்டிக் கொள்ளவேண்டும். அப்படியே, பேய் + க் + ஓடினது, என இவ்வதாரணத்திலும், க், வருமொழி முதலில் உளது—இது நான்காவது வகை.

இவ்விதம் நிலைமொழி யிறுதியையும் வருமொழி முதலையும் நோக்கி நான்குவகைகளை அமைக்கின்ற புணர்ச்சியின் இலக்கணத்தை இனிக்குறிப்போம். அவைகளில், அரசன் + ஆண்டான், கண் + ஓடினான், மேல் + எழுந்தான், என்பனபோல, நிலைமொழியிறுதியில் மெய்யெழுத்தும் வருமொழி முதலில் உயிரெழுத்தும் வருகின்ற புணர்ச்சியின் இலக்கணம் வெகு சலபம். அவ்வாறே, எண்ணி + இருந்தான், தீ + அவிந்தது, வந்த + அரசன், தந்தை + உவந்தான், அது + எங்கே, என்பனபோல், நிலைமொழி இறுதி வருமொழி முதல் ஆகிய சரித்தும் உயிரே வரப் புணர்ச்சிந் இலக்கணமும் சலபமே. மற்ற, நிலைமொழியிறுதியில் உயிரும் வருமொழி முதலில் மெய்யெழுத்து வருகின்ற புணர்ச்சியும், அல்லது நிலைமொழி வருமொழி ஆகிய சரித்தும் மெய்யெழுத்தே வருகின்ற புணர்ச்சியும் தெரிந்து கொள்வதற்கு ஓரளவு முயற்சியும் பொறுமையும் வேண்டும்.

இதன்முன் சுற்றி இருக்கின்ற சொல்லிலக்கணமும் தொடரிலக்கணமும் மற்றவரால் இருக்கும்படி செய்துகொள்ளலாம்.

அ மீ ல்

[546-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

1821ம் வருடம் செப்டம்பர் மாதத்தில், ஹென்றி டிரெடெரிக் அமீல் (Henri Frederic Amiel) என்றவர், ஜினைவரே என்னும் நகரத்தில் (Geneva), பிறந்தவர். இவருடைய பன்னிரண்டாம் பிராயத்தில், இவருடைய பெற்றோர்கள் இறந்துவிட்டமையால்,

இவரும் இவருடைய சகோதரிகளிரவரும் இதர உறவினர்களால் ஆதரிக்கப்பட்டிருந்தனர்.

1844-1848 ம் ஆண்டுகளில், ஜூரோப்பாவிலுள்ள பிரதான நகரங்களுக்குச் சென்று, ஆங்காங்குள்ள விதவான்கள் ராஜ்யத்திற்குள் முதலிய மற்ற மூன்று வர்களைச் சேர்ந்து பழகியதான், இவர் கணக்கற்ற

வித்தக ளாக்ளையும் காசியங்க்ளையும், சரிதங்க்ளையும் கசடறக் கற்றும், அகவாராய்ச்சியிற் புஞ்சுது விசாரித் தும் வந்தனராம்.

பிறவியிலிருந்தே தோன்றிய ஏகாந்த கீருற்ப்புமும் உள்ளாராய்ச்சி செய்தறியுங்க்ளும் நானுக்குறான இவர்பால் வளர்வதுவந்தனவாம். ஓழர்மனியிலிருந்த பொழுது, அகண்டமும் அகாதமுமான பிரபஞ்சத் தின் அமைப்பையும், உலகாதிகளின் உள்ளப்போக்கையும் முடிபையும் அறிந்த, நானுவிதக் கலைகளில் கீபுனத்தவம் அடைந்து, ஐயந்திரியக ளற்ற ஞானம் பெற்று உயர்தலே வாழ்க்கைப்பயன் என்றதை இவர் அறிந்தனராம்.

1849-ம் வருடத்தில், ஜீனீவாவிலுள்ள கலாசாலை யில் போதகாரியாக நியமிக்கப்பட்டனர்.

எனினும், தன்னுடைய விசேஷத்தையும் ஞானத்தை யும் அதுபாடப் பலன்வகையும் உட்கருத்துக்களையும் மனப்பூர்வமாகப் பற்றித் தட்டுத்தடைகள் இல்லாமல் தொடர்ந்து முறைபிறழாமல் ஒருமுதற்கான சந்தர்ப்பம் இல்லாமையால், இயல்பாக விளங்கிய இவருடைய மனோவியாலுமும் புழுக்கமும்அயிர்ப்பும் பெருகிவந்தனவாம். ஆயினும், இடைவிடையு, சிந்தனையுலகில் மனதைச் செலுத்தியிருந்த ஒருவாறு ஆறுதலைடைவாராம்.

“என் உணர்ச்சிகளையும் கருத்துக்களையும் தெளிவாக வெளிப்படுத்துவதற்கு ஏற்றசொற்களையும் வழியையும் அறியாமல்தவிக்கின்றேன். புலன்கள் அடங்கி மனம் ஒருமுகப்பட்டு நிற்கையில், இருதயத் துடிப்பையும் வானுள் அவமே கழிவதையும் உணர்கின்றேன். காலம் என்னும் ஆற்றின் கரையில், யான் ஒரு கிளையாக மாநிற்கின்றேன், ஏதோ ஒரு அரும்பெரும் இரகசியம்வாய்ந்த விநோதக்காட்சியை உற்றுப்பார்த்துக் கொண்டிருப்பதாகத் தோன்றிற்று.”—இன்னமும், “வாழ்க்கை எனப்படும் சுழற்சாற்றில், தரும்புகளான ஜீவன்கள் இடுகண்ணுற்று அவமமிக வாடி மடிவதையும், ஒய்வுஒழிவுகளில்லாத சம்பவங்களையும், திசைக்கச்செய்யும் மாறுதல்களையும், வென்று அடக்கக்கூடாத வாழ்க்கைப் போக்குக்களையும் காண்கின்றேன். அகத்தில் ஊழ்நி நின்றேன், புகிர்முக ஆராய்ச்சியில் தோய்ந்து சுற்றிப் பார்க்கையில், அசலித்தவமாகிய சமுத்திரத்தில் காலமானது கவிசையுடனும் பெரொஸியுடனும் தரைத்து ஒடிப் புதுதலைப் பார்த்தினைன்றேன்.”—இன்னமும், “அற்ப விஷயங்களைப்பலவற்றில் தீயிட்டு, இழிந்த ஆரவாரங்களில் பிரவிர்த்துத் தினைத்து, அறித்ய சகிபோகங்களுக்கு அடிமை யாகிக் கலங்கி வருந்துவதற்கிடையில், விரிவும் ஒடுக்கமும் போக்கும் வரலும் ஏற்றமும் இறக்கமும் உருவமும் அற்றதும், உளது இலது எனக் கூறுதற்கியலாததும், சர்வமும் மறைந்திப்பானபின்னரும் தான் மாத்திரம் நிலைத்தநின்பதும் ஆன அந்தரான்மா தங்கும் அகாத அசுநீயும் நீசபந்த ருகையுமாகிய அகத்துள் மனதை மீட்டுமீட்டும் செலுத்திவருகின்றேன்.” என்றென்று எடுத்துக் கூறுவார் இவர். இம்மேற்கோட்களினின்றே இவருடைய மனோநிலையை நாம் ஒருவாறு அறிவோம்.

இப்போராட்டங்களுடன், இவரை இளமைமுதற் றெண்ணு தன்புறுத்திய சரிசுவேதனைகளும்மேற்காட்டியபடி தன் கருத்துக்களைப் பரிபூரணமாகப் பற்றி

‘யொழுக்கற்று வேண்டிய வசதிகளில்லாமையும், தன்னுடைய மனப்பாங்கையும் போக்கையும் ஞானவளப்பத்தையும் உணர்ந்து அன்புடன் பழகி ஆதரிக்கக்கூடிய நண்பர்கள் வாய்க்காமையும் கலந்து, இவருடைய ஜீவஜோதியை மழக்கினதும்பற்றி அவித்ததன்வே போலும்! உயரிய குணமும், தாயவொழுக்கங்களும் இனிய செயற்களும் கூடப்பெற்ற போரூன்மாக்களின் வாணுட்களில் பரிதபிக்கத் தக்கதான இவ்விஷயங்களும் நீசமச்சுகளும் பெரும்பான்மை காணப்படுகின்றன.

“மிக்க உயரிய சாதனைகளையே பெற்று அதுபவிக்க ஆர்வமுடையேன். பருப்பொருள்களும் வெறுவாழ்க்கையும் புலன் இச்சுகளும் என்னுள் பெறுப்பை வினைவிக்கின்றன. சிந்தனையுலகில் படிந்து, சிந்தனைகளையே பற்றித் தொடர்ந்து இனித்திருக்கும் ஒருநாளையான் எதிர்பார்க்கின்றேன். என் ஆயுளுக்கும் அந்நான் உதிக்கப்போவதாகத் தோன்றவில்லை!” இன்னமும், “வெளிகேவாழ்க்கையும், திருத்திவினைத்து நிறுத்தற்கு இயலாத குணமாறுபாடுகளும், அயலார் போக்கையும் அதுசரித்து வாழ்தலும், அச்சுணர்ச்சியைஎன்னுள்கிளர்த்துகின்றன. மிக்க கற்புசக்தியும் தன்னையி ஆராய்ச்சியும் என்னுள் நிறைந்திருந்தபோதிலும், அவைகளும் தக்க வழிகளில் உபயோகப்படுத்தி மேலெழுந்தரு வேண்டிய திடமையு குணமில்லாமையால் தவிக்கின்றேன். மேன்மேலிசாரிக்குமளவில், உடச்சக்தியின்மீதும், வாழ்க்கை இன்பத்தின்மீதும் எனக்கு அவரம்பிக்கை உண்டாகின்றது.”—“அரைபுகிற் குறைபுமான விஷயங்களையும் அதிருப்பியை வினைக்கும் உடைமையையும், என் தவ்லியை கற்பனைகளின் காரணத்தால், துறந்துவருகின்றேன்.”—“நிஷ்பிரயோஜன அறுதாபமும் பெட்டுயிர்த்தலும் அவலமென ஒதுக்கிவருகின்றேன்.”

இன்னமும், “நிர்மல மனத்துடன் உலகாதிகளின் தன்மைக்கக் கற்று அறிந்து உணர்ந்து, எவ்வப்பனையுலகில், தாராளமாய் உலவுதலே எனக்குச் சாத்தியமான கர்மம்போலும்.”—“செயல்களிற்புந்துஅலப்பமுறல் உலகாதிகளின் போக்கையும், வாழ்க்கைஊர்கோலத்தையும் கண்டு களித்தலே எனக்கான ஆதர்சம்போலும்.”—“விஷயங்கள் அறிவே நிறத்தது; அவ்வறிவை எவ்விதத்திலாவியும் உருவகப்படுத்தி வெளியிடல் இறியதாலும்.”—“ஏகாத சித்தம், எவ்வுலது இச்சாசக்தி; அல்லது ஒருமித்தகுணத்தான் என்னிடமில்லை; என் சோகத்திற்கும், சோம்பலுக்கும், தோல்விக்கும் அதுவே காரணமாவது போலும்.”

இன்னமும், “அன்பியிய அரும்பெரும் காரியங்களையான் ஏற்றுச் செய்திருக்கக்கூடுமென என்நண்பர்கள் கருதுகின்றனர்; ஆயினும், என் சுபாவத்தை உள்வாறு யான் ஒருவனே அறிகின்றேன்.

இன்னும்—“மாந்தர்க்கு முகியுமான உயரிய சாதனம் யாதெனின், கடவுளின் அருள்பெற்று உயர்தலையோம்.”—“புலன்களின் ஆர்பாட்டங்களும் மனப்போக்குக்களும் ஆன்மசக்தியை உணர்ந்து, இறைவனது வல்லமையைப் கருணையையும் அறிந்து உய்வதற்கான வழிகளும் போலும்.”—“மதம் என்பது ஒர்கேவல எட்டுச்சுரைக்காயன்று, வாசன கைக்கரியமும் அன்று; மற்று, புனித வாழ்க்கையாகும் அது. அகாதத்தினின்றே முனைத்து, அகோசாமாக வளர்வதானு

அம்பாவரும்பார் ததுச் சுவையுடன் புசித்து இனித்து ஆறுதலைடத்தகான பவன், அல்லது பழத்தை அளிப்பதாகும்."—“ஆசாபாசுக்கள் மழுக்கிக் கீழடைகின்றன; ஆனால், ஜீவன் மாவானது கடவுளை நோக்கி உயர்ந்து செல்வதாகும்.”—“ஒருவனும் ஏகாக்ஷியல்லை; உள்ளாராய்ச்சியிற் புருந்த விசாரிக்கையில், இறைவன் தோன்றி, நம்முடன் உணையாய், நம்மை ஆனந்திக்குச் செய்கின்றான்; அவுதிப்படுகையில், கொடுத்த உதவி விமரித்துகின்றான்.”

மதவகுப்புக்களையும், ஆசாரங்களையும் வெறுத்தவரல்லர் அமீல். “உருவங்களும் உடைகளும் அல்லப் போது பலவாக மாறித்தோன்றலாம்; எனினும் என்றும் நிலைத்தள்ள மூலப்பொருள், அல்லது சக்தவம் ஒன்றேயன்றே?”

ஐம்பத்து மூன்றாம் வயதில், இவருடைய ஆன்மா பூதவுடலைக் கழற்றி ஏழிந்து அகன்றது.

கலித்தொகை

[942-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

பாலுக்கலி 18

தலைவன், தலைவியைத் தான் விட்டுப் பிரியப்போவதாகத் தோழியிடத்துக் கூறினான். அதற்கவன் அச்செயல் தகுதி உடையதன்று என மறுத்தான். எனினும் அவன் பிரிவிலேயே உன்னமுடையவனாய் இருந்தான். ஆதலின் தோழி மனம் வருந்தி, “கீர் முன்னாள் எம்மைப் பாராட்டியவெல்லாம் பொய்யாய் இருந்தலை அப்பொழுது அறிந்திலைன். எமக்கும் பெரும்பழியை உண்டாக்கிப் பிரிய நினைக்கும் கீரும் மகனோ? கீர்பிரியின் தலைவி உயிருடன் இரான்” எனக் கூறி அவன் போக்கைத் தடுத்ததைக் கூறுவது இச்செய்யுள்.

செவ்விய தீவிய சொல்லி பவற்ருமி பைய முயங்கிய வஞ்சூன் நவையெல்லாம் பொய்யாதல் யான்யாக் கறிகோமற் றைய வகனகர் கொன்றா வலுத்தலைத் தந்து பகன்முனி வெஞ்சுர முள்ள லறிந்தேன், மகனலை மன்ற வினி!

செல்லினிச் சென்றுகீ செய்யும் வினைமுற்றி யன்பற மாறியா முள்ளத் துறந்தவன் பண்பு மறிதிரோ வென்று வருவாரா யென்றிறம் யாதும் வினவல் வினவிற் பகலின் விளக்குநின் செம்மல் சிதையத் தவலருந் செய்வினை முற்றும் லாண்டோ ரவலம் பதிதலு முன்றி!

(வரி. 1-6) ஐயு-தலைவனே, செவ்விய தீவிய சொல்லி-செவ்வையான சொற்களையும் இனிமையான சொற்களையும் சொல்லி, அவற்றொடு-அச்சொற்களோடு கூட,

உபய முயங்கிய - மெல்லத் தலைவியைத் தழுவிய, அஞ்ஞானது - அந்த கரட்களில், அவை எல்லாம் - (கூறிய) அம்மொழிகளெல்லாம், பொய்யாதல் யான் யாற்கு அறி கோ - பொய்யாய் இருத்தலையான் என்னைம் அறிவேன்? அகல் கள் - அகன்ற விட்டில் உள்ளாரால், கொள்ளா அவர் - பொருக்க முடியாத அலரை, தலைத்தந்து - எமக்குக் கொடுத்த, பகல் முனி வெஞ்சுரம்-சூரியன் காய்கின்ற கொடிய காட்டிற்கு, உள்ளம் இனி அறிந்தேன் - (கீ போக) நினைத்தலை இப்பொழுது அறிந்தேன்! மன்ற மகன் அல்லலை-கீ சிச்சயமாக கிறந்த ஆன்மகன் அல்லலை.

அவர் - பவர் அறிந்து துற்றும் பழிச்சொல் ‘மகனென்ப சிறந்தோன்’ என்பது சிகண்டு.

(வரி. 7 - 18) இனி செல் - இப்போது கீ போவாய், சென்று கீ செய்யும் வினை முற்றி - கீ போய்க் செய்ய விரும்பியதாகிய காரியத்தில் (ஊக்கம்) மிகுத்து (நின்று), அன்பு அற யாம் மாறி - அன்பு நீங்கும்படி யாம் (மனம்) வேறு பட்டு, உன் - எம்மை நினைத்து வருந்தும்படியாக, துறந்தவன் - எம்மாற் பிரியப்பட்டவருடைய, பண்பு அறிதிரோ என்று - செய்தியும் அறிவிரோ என்று, என் திறம் யாதும் வினவல்-என் வரவாது எனையும் (இங்குத் து அஞ்சுவாரைக்) கோளாதே, வினவில் - இடைபாயானால் (கான் இறந்துபோனேன் என்று அவர் உரைக்குச் சொல்லலாம் ஆகலின்), பகலின் விளக்கு-சூரியனைப் போல் விளங்குகின்ற, சின் செம்மல் சிதைய - சிதை தலைமையான ஆன்மை செம்மல், தவல் அருந் செய்வினை - செடுதற்கு அரிய கீ செய்யத்தொடங்கிய காரியம், முற்றாமல் - முடியாமல், ஆண்டு ஓர் அவலம் பதிதலும் உண்டு - அவ்விடத்தில் உனக்கு ஒரு வருத்தம் உண்டானாலும் உண்டாகலாம்.

பண்பும் என்பதினுள்ள உம்மை எச்சவும்மை. அவலம் இழிவுபற்றியது. அவலம் பதிதலும் உண்டு என்ற விடத்து ஐய வும்மை வந்தது.

ஆயுர்வேத வித்வான் B. V. பண்டிட் அவர்களின்

டானிக்குகள் :

பாதாமி லேகியம்	ரூ. 3-0-0
ரதிலைப லேகியம்	2-0-0
மஹா திராசுஷாதி லேகியம்	2-0-0

குழந்தைகளுக்கு

சூகிர கஸ்தூரி மாத்திரை	0-4-0
பால் சஞ்சீவினி	0-4-0
பால் ஸுதா (டானிக்)	1-0-0

கூடார் 300 மட.சீ யாவனாசாசா மட்டுருகாமலக் கதவம்
போலிகள்
எமாற்றும். சாதாரணம்-யாக்கெட்

தைலங்கள் :

சந்தனம் 6 அவுன்ஸ் ரூ.	1-0-0
அயிர்தாமலக்	0-12-0
பிருங்காமலக்	0-12-0

ஸ்திரீகளுக்கு

ஸுத்த தானிக்	2-0-0
காப்பசய டானிக்	2-0-0
ப்ரஸவ லேகியம்	1-8-0

“நட்சன்கூடேயல்பாடி”

மட.சீ யாவனாசாசா
சிறந்த டானிக்
சத்தவந்தியல் - நட்சன்கூடி

மட்டுருகாமலக் கதவம்
காஸ்தாமலகலி
[அட்வான்ஸ்டன் ஆர்டர் செய்யவும்.]

சுவரேகா
சுவரேகா
சுவரேகா

[அட்வான்ஸ்டன் ஆர்டர் செய்யவும்.]

பொதிகை நிகண்டு

(இரண்டாம் பகுதி)

[547-வது பக்கத்தொடர்ச்சி]

பு—வாக்கம்.

- 1660 பிங்கலை யாந்தையு மோர்சாற்று மாகும்.
- 1661 பிங்கலம் பொன்மையும் பொன்னு மாகும்.
- 1662 பிச்சம்மாண் மயிரும் லீலிக் குடையும் வெண்குடையுமென விளம்பினர் புலவர்.
- 1663 பிசிதம் நீரு மிறைச்சியும் வேம்பும்.
- 1664 பிசியரும் பொருளும் பொய்யும் சோறும்.
- 1665 பிசினன் பொய்யினும் கோபனும் லோபனும்.
- 1666 பிஞ்சும் பூணுகும் குரார் பசவு மாகும்.
- 1667 பிடகர் தந்திரமும் வேதமு மாகும்.
- 1668 பிண்டபெண் விலங்கும் பிண்டயல் மாணும் ஆகையுள் தொடர்பு மறைத்தனர் புலவர்.
- 1669 பிண்டியே கோயும் கட்டு மாகும்.
- 1670 பிண்டி திரனையும் பிச்சையும் யாக்கையும்.
- 1671 பிண்டபெண் விலங்கும் பெண்ணு மாகும்.
- 1672 பிண்டிய சோகும் செவ்வின் மாயும் பிண்ணுக்குள் சோறு மோர்சாளு மாகும்.
- 1673 பிணர் ிச்சச்சையுள் கோங்கு மாகும்.
- 1674 பிணிகுமகம் புட்பொது மண்ணு மயிலும்.
- 1675 பிணவல் பெண்ணும் தாயும் பேசவர்.
- 1676 பித்திகை கவர்த்தலமும் சருமுகையு மாகும்.
- 1677 பித்திரே கதையு சொகத்தலும் தூவலும் பிதருக் கெய்வமும் கிணையும் விசற்பமும்.
- 1678 பிதாமும் ழாந்தியு நாணாயுள் தந்தையும்.
- 1679 பித்தன் தோளும் பித்தனு மாகும்.
- 1680 பிப்பிலியரசுக் திப்பிலியு மாகும்.
- 1681 பிரம்பு பெய்யு மரிசியும் வேலையும் தோட்டியும் பிரம்புக் கொல்ல வாகும்.
- 1682 பிரசக் தேனும் கள்ளுக் தேனியும் இறையும் பிரமாயு மிசைத்தனர் புலவர்.
- 1683 பிரம சாரியர் தேதியரும் பெருக்கலரும்.
- 1684 பிரமம் மும்முந்தி யும்பொரி யோரும் வேதாத்தரும் வேள்வியு ஞானமும் வேதமும் முத்தியுக் தருமமும் பூமியுக் தகரும் மந்திர முஞ்சூர் ழாந்தி மு மாகும்.
- 1685 பிலவக்கம் குரங்குக் கதையு மாகும்.
- 1686 பிண்ட வயிரவனுக் காக்கையு மகனும் இளமர முமென வியம்பினர் புலவர்.
- 1687 பிளிதல் எழுத்திலவே வொகையும் ஆர்ப்பும்.
- 1688 பிறக்கல் வெற்பு மிறையு மிருதியும் கிறையும் பெருமையு முய்யு மாகும்.
- 1689 பிறக்கடை கைத்தனு மருகனு மாகும்.
- 1690 பிறக்கை பாவமும் பவமு மாகும்.
- 1691 பிறத்தல் வெளிவிடலு கடுக்கமும் பெயர்தலும்.
- 1692 பின் பிண்டுநீர்நலம் பிற்றைப் பொழுதும் தக்கையுக் திருவும் சாற்ற வாகும்.
- பு
- 1693 பிழகை தட்டும் பீடமும் கடையும்.
- 1694 பித்தல் சாத்தும் பொன்னும் பொன்மையும் பிங்கல மும்பிறு வேலியும் பேசும்.
- 1695 பிதம் பொன்னும் பொன்மையுக் சாத்தும்.
- 1696 பிடுமுலைப் பாலும் பீர்க்கு மச்சமும் பச்சிலையும் பசுவையும் பசர வாகும்.
- 1697 பிடுபு புருவமு மச்சமுள் ளோனும்.
- 1698 பிடுபு வரசும் பீர்க்கும் வாகையும்.
- 1699 பிவிடுறு நின்றமும் பொன்னும் வாச்சியமும் கலாபமு மால் வட்டமுக்குக் கவையும் பெருவரை யுக்காற் லீலியு மயிலும்.
- 1700 பிண்டம் பெருமையும் பாசியு மாகும்.
- பு
- 1701 புகை யோசனையுக் தாமமு மாகும்.
- 1702 புகலகைக் கலமுக் குதிரு முடலும் வென்றியுக் சொல்லும் விளம்ப வாகும்.
- 1703 புகர்சக் கிரணும் குற்றமு மடிசிலும்
- புகர்நீ நும்மெனும் புண்ணனர் புலவர்.
- 1704 புகழே புகழும் புகத்தலு மகத்தியும்
- வ[ர]கையு மெனவே வழக்கலாகும்.
- 1705 புகக் முயர்ச்சியு மய்யு சேறாகும் அம்பின் குகையு மறையு வாகும்.
- 1706 புட்டன் சாகமும் புடவையு கிணையும்.
- 1707 புட்டகரம் நீரு மாகையுமும் பொலிவும் வானும் குருகுக் தீர்த்தமும் பதமமும் பாண்ட முகமும் யானைக்கைக் தனிபும் உட்பெறி தானு முறைத்தனர் புலவர்.
- 1708 புண்டையே மூங்கிலுக் தெப்பமு மாகும்.
- 1709 புணர்ச்சி கலவியுக் சேர்த்து மாகும்.
- 1710 புணர்வு கோய்த்திணு மிணைப்பு மாகும்.
- 1711 புணரி கடனுக் திரையுக் கையும்.
- 1712 புண்டரிசும் புற்றும் புலியுமோர் கோயும் குடையும் கலரியு மாயணும் பதமமும் ஒருதிக்க ளானையும் கருகுமோர் பூமும் வண்டு மரியணையும் வாசலனு மாகும்.
- 1713 புதனே புதனும் புத்தியு மாகும்.
- 1714 புதவு கதவமோர் கலறு மாகும்.
- 1715 புத்தேன் புதமையுக் தெப்பமு மாகும்.
- 1716 புததலை கைத்தலமு மய்யுக் கட்டுமும்.
- 1717 புதகைணைக் கட்டும் புதகையு மறைவும் அம்பு மெனவே யாறத்தனர் புலவர்.
- 1718 புத்தன் மாணு மருகனும் புத்தனும்.
- 1719 புதலோர் புலவும் புருமமும் பூமும்.
- 1720 புத்தி புதனு ஞானமு மாகும்.
- 1721 புயமே மொய்யும் வலியு மாகும்.
- 1722 புரமே யுடலும் பரியு முன்னுமாம்.
- 1723 புரவலன் வள்ளும் வேத்தலு மாகும்.
- 1724 புரையே இல்லமும் பழுதும் குற்றமும் துறையு முய்யு முவமையு மாகும்.
- 1725 புரையோர் மேலோரும் கிழோரு மாகும்.
- 1726 புரிவு விரும்பலும் வேறபடலுக் கெயலும்.
- 1727 புரத்தல் வணக்கலும் சாத்தலும் கொடுத்தலும்.
- 1728 புரியே விரும்பலுக் கெய்தலும் புரமும் சூக்குக் கயிறும் கட்டு மாகும்.
- 1729 புலிக்கம் அன்றபொரியும் சுடகமு மாகும்.
- 1730 புலத்தல் புலத்தலும் புத்தலு மாகும்.
- 1731 புலமே யிடமு கடுக்கமும் புத்தியும் வீணைசிலரும் திக்கும் புலனுக் தனிமையும்.
- 1732 புலவே வெண்பும் புலான்றமுடும் பெயரும்.
- 1733 புல்லே புதலும் புணர்ச்சியும் புண்மையும் புலியும் பணியு மணுடும் வலியும்.
- 1734 புலி சிக்கராரியும் சிக்கமும் புலியும் சாந்து மெனவே சாற்றினர் புலவர்.
- 1735 புலவர் சுத்தமு மறிஞரும் புதனும் தேவருக்கு சூக்குகிணைக்கும் புலவரும் பாடு குத்துதிப் போரும் பொருகும்.
- 1736 புலம்பு தனிமையு மெளியு மிச்சமும் புலம்பலு மெனவே புண்ணனர் புலவர்.
- 1737 புலன முலகமு நீரு மாகும்.
- 1738 புறமுக்கை யாரியும் யானையுக் தோலும்.
- 1739 புள்ளுவன் வேடனும் களியும் வஞ்சனையும்.
- 1740 புளகம் கண்ணையுக் சோறு மயிர்பொடித்தலும்.
- 1741 புளித்தல் ஆப்பிராருக்கு சேறித்தலு மாகும்.
- 1742 புளித்தித் திப்பும் புளியு மாகும்.
- 1743 புள்ளே வண்ணம் விட்டமும் புள்ளும்.
- 1744 புள்ளி கண்டும் புள்ளியு மாகும்.
- 1745 புறம்பணை குறிஞ்சியு முல்லையு மாகும்.
- 1746 புறவல் குறிஞ்சியு முல்லைப் பதியும் புறவரும் காணு முல்லையு மாகும்.
- 1747 புறணி குறிஞ்சியு முல்லை சிலரும் புறம்புச்சி தோலும் புலவ வாகும்.
- 1748 புறமே யிடமு முகனும் வீரமும்.
- 1749 புற்றே மெயுத்துக் தலையும் புற்றும்.
- 1750 புறிகன் சிலனுக் தனோனு மாகும்.
- 1751 புறையு வணைத்து மெயிரும் பொலிவும் ஒப்பணையு மென வுரைக்க வாகும்.
- 1752 புறகன் சோயு மெலிவுக் துன்பமும்.

வ ரீ த் த ம அ ந ம்

ஏகாந்தியாய்ச் சீலிக்கிறவர்.

பெரும் ஆழியார் சூழப்பட்டதும், ஸ்காட்டிலாண்டியிலிருந்து 100 மைல் தூரத்திலுள்ள தாமரமணியின் கலை என்னும் தனித்தீவில் ஓர் தனி வாசியாய் ஓர் ஸ்காட்லாண்டு வாசியான ரஸல் எனும் விவசாயக்காரர் ஒருவர், நெடுங்காலமாகச் சஞ்சரித்து வருகின்றார். ஒரேயொரு சதுரமைல் வில்தாரமுடைய அத்தீவில் இவர் ஒருவரைத் தவிர வேறொருங் கிடையாது. இவர் காசு பணம் உபயோகிப்பதில்லை. மனித வாக்கத்தினர்களைக் கண்டுகொள்வது அருமையிலும் அருமை. உலக சமாசாரம் ஒன்றுமே இவருக்கு உடையதில்லை. யுத்தங்கள், கொள்ளை நோய்கள், பொதுத் தேர்தல்கள், அரசர்களின் மரணங்கள் நிகழ்ந்தாலும் இவர் ஒன்றையும் அறிகிறதில்லை. இவரொரு குற்றவாளியுமல்லர். பைத்தியக்காரனுமல்லர். தனக்குத் தேவையானதை யெல்லாம் அவர் அத்தீவில் தேடிக்கொள்ளுகின்றார். தனக்கு வேண்டிய உணவுப் பொருட்களைத் தானே விநையுதும், தனது உடைகளைத் தானாகவே செய்தும் கொள்ளுகின்றார். அங்குள்ள கடற் பறவைகள், மீன்கள், வெள்ளாடுகள், செம்மறியாடுகள் இவரின் தோழர்களாகும். பகலில் வேலை முடிந்ததும் தன்னிடமுள்ள வேதப் புத்தகத்தை எடுத்து வாசித்துக் கொள்ளுகின்றார். இவ்வாறு இவர் உலகச் சீவியத்தை விட்டுடாழித்துத் தனிமையாகச் சீவிப்பதில் மனப்பாக்கியத்தைக் கண்டிருக்கின்றார். பிரித்தானியப் பொதுத் தேர்தலில் இவருக்கும் வாக்குரிமை உண்டெனினும் அவர் அதைப் பாராட்டுவதில்லை; எவரும் போய்ச் கேட்பதில்லை.

சாமோ தீவைச்சேர்ந்த யுத்த வீரர்கள், தங்கள் முகத்தில், கத்தியால் பலவித கோடுகளைக் கீறிப்படும் வரைந்துகொள்ளுவது வழக்கமாம். இதனால் மிகுந்த வேதனை யேற்படுவதுடன், பல மாதங்கள் வரை படுத்த படுக்கையாக கிருக்க வேண்டியும் வருவதை இவர்கள் ஒரு பொருட்டாகக் கருதுவதில்லை.

சென்ற 23 ஆண்டுகளாக லண்டனில் துக்குப் போடும் உத்தியோகத்தைச் செய்து வந்த 58 வயது சென்ற ஜான் எல்லீஸ் என்பவனை யாரோ அவன் வீட்டில் கழுத்தை வெட்டிக் கொன்றுவிட்டார்கள். அவன் பல பெரிய மனிதர்கள் உள்பட 203 பேர்களைத் துக்குப் போட்டிருக்கிறார்.

காங்கோ பிரதேசத்தில் ஓர் பல்லி போன்ற ஜந்து காணப்பட்டதாம். அதனைப் பார்த்த ஒருவர் ஒரு வாரம் வரை மூர்ச்சையாகிக் கிடந்தார். அவர் பார்த்தபோது பலவி ஓர் ரீர் யானையைத் தின்று கொண்டிருந்ததாம். அதன் எடை நான்கு டன் இருக்குமாம்.

NATIONAL INSURANCE COMPANY, LIMITED.
Head Office :
NATIONAL INSURANCE BUILDING,
7, Council House Street, Calcutta.

New Business Completed ... Rs. 1,55,66,720
 During 1932 ...
 Out of a business of ... Rs. 1,96,70,000
 received in proposals.

for the policyholder from an investment point of view.

Life Assurance is security for the policyholder and after him for his wife and children.

Claims paid over ... Rs. 1,00,00,000
 Total Assets exceed ... Rs. 1,90,00,000

For Terms & Conditions apply to:—
T. ANANTACHARI,
 Branch Secretary,
 113, Armenian Street, Madras. OR **R. G. DAS & Co.,**
 Managers.

FIRE & ACCIDENT RISKS covered by NATIONAL FIRE AND GENERAL INSURANCE COMPANY Ltd., NATIONAL INSURANCE BUILDING, 7, Council House Street, Calcutta

For Terms & Conditions apply to:—
T. ANANTACHARI,
 Branch Secretary,
 113, Armenian Street, Madras. OR **R. G. DAS & Co.,**
 Managers.

அ மி ர் த ச ர க ர ம்

தேசபலத்தையும், இரத்த விருத்தியையும், ரூபக சக்தியையும் தூண்டு புஷ்டியை கொடுப்பதில் எங்களுடைய

ஆ த ந் க கி ர் ற ம மா த் த ர க ர்
அமிர்தசாகரம் போன்றவை.

32 மாதிகளானடங்கிய டம்பி 1-க்கு ரூ. 1 0 0
 5 டம்பிகள் ரூ. 4 0 0

இலும்! இன்பவாழ்க்கையாலடைந்த சக்தி இலும்!
 ஆதங்க கிரஹ ஓளஊதாலும்,
 26, பிராட்வே, மதராஸ்.

எஷ்யாழிக் கவர்ன்மெண்டு சேச்சுடாடி லீப் அஷ்யூரன்ஸ் கம்பெனி, லிமிடெட்,
 (மைசூரில் இணைக்கப்பட்டது.)

பிரதான இந்திய சமஸ்தானத்தைச் சேர்ந்த இம் முற்போக்கு வாய்ந்த லீப் ஆஃஸ் இணையற்ற மிகவும் குறைந்த செலவில் ஊனை அஷ்யூரன்ஸ் திட்டங்கள் யாவற்றையும் அளித்தின்றது. நோய், விபத்து காலங்களில் சக்தியில்லாமலிருந்தால் அப்போது வாபக்களுடனும், தானாகவே பறிமுதல் செய்யப்பட முடியாத வசதியுடனும் கூடியது. பாலிஸிகள் பறிமுதல் செய்யப்படாமலும், ஆகேழிக்க முடியாமலும் உள்ளவை. பாலிஸி கெடுவதையும் காலத்தில் சாக்வதமான ஆதரவு கொடுப்பது. வுதிரீகனது ஆயுள் களுக்கும் இன்ஷியூர் செய்யப்படும்.

இன்றே விவரங்களுக்கு எழுதுக:—
 V. ரங்கலாமி பி. ஏ., பி. எஸ்.,
 ஜெனரல் செக்ரிடரி & மானேஜர்,
 பெங்களூர் ஸ்டி.